

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

6. ČÍSLO / XXIX. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

14. ÚNORA 2021

Z obsahu:

Prosebná modlitba

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 9. prosince 2020
v knihovně Apoštolského
paláce v Římě
- strana 2 -

Svatý Kladius de la Colombière

Libor Rösner
- strana 4 -

Z duchovního pokladu Alice Lenczewske (39)

- strana 6 -

Nesmrtelná duše

P. M. Piotrowski TChr
- strana 7 -

Nový světec a blahoslavení

- strana 9 -

Diktatura relativismu (3 - dokončení)

Grzegorz Kucharczyk
- strana 10 -

Pius XII. a Židé

- strana 12 -

Prof. H. Zollner:

Nedělejme si iluze,
že skandály máme
za sebou

- strana 13 -

Božské Srdce Ježíšovo a kříž v lese u cesty na Hodorf (Foto © Jiří Koleček)

Prosebná modlitba

Katecheze papeže Františka při generální audienci
9. prosince 2020 v knihovně Apoštolského paláce v Římě

(Ž 28,1-2.6-7)

Dobrý den, drazí bratři a sestry!

Pokračujeme v našich úvahách o modlitbě. Křesťanská modlitba je plně lidská – modlíme se jako lidé, jako to, co jsme – a obsahuje chválu a prosbu. Když totiž Ježíš učil svoje učedníky, jak se modlit, předložil jim modlitbu *Otče náš*, abychom měli k Bohu důvěrně dětinný vztah a adresovali mu všechny *svoje prosby*. Prošíme Boha o ty nejvznešenější dary, totiž

aby bylo lidem svaté jeho jméno, nadešla jeho vláda a uskutečnila se ve světě jeho vůle k dobru. *Katechismus* poznamenává: „Prosby jsou odstupňovány: nejprve se prosí o Království, pak o to, co je nutné k jeho přijetí a ke spolupráci na jeho příchodu.“ (KKC, 2632) V *Otčenáši* však prosíme také o jednodušší a všednější dary, jako je „vezdejší chléb“, čímž se míní také zdraví, příbytek a práce, tedy každodenní záležitosti, jakož i za Eucharistií,

nezbytnou pro život v Kristu, a také za odpuštění hříchů, a tím pokoj v našich vztazích, což je každodenní otázka, protože odpuštění potřebujeme stále. A na závěr prosíme o pomoc v pokušeních a za osvobození od zla.

Žadat, prosit je velice lidské. Slyšme znovu *Katechismus*: „Prosebnou modlitbou vyjadřujeme, že jsme si vědomi svého vztahu k Bohu; jako tvorové nejsme zdrojem své existence, ani pány nad protivenstvími, ani svým posledním cílem, jsme však také hříšníci a jako křesťané víme, že se odvracíme od Otce. Prosba už je návrat k němu.“ (KKC, 2629)

Pokračování na str. 5

Ve středu začíná doba postní. Snad by někdo mohl říci: „Už?“ Vzhledem k současnému celospolečenskému dění by více odpovídalo: „Konečně!“ Jak tomu rozumět? Napovědí nám následující strany Světla.

Je totiž nejvyšší čas, aby si lidé na celém světě uvědomili toto: člověk má nesmrtelnou duši, která dokládá, že Bůh nás stvořil s láskou a že chce, aby každý lidský tvor měl plnou a trvalou účast v radostném vztahu lásky s Ním, Stvořitelem v království nebeském. (str. 7-8) A proto je třeba o duši pečovat, a to přijetím Boží lásky a prohlubováním své lásky k Němu – odmítne-li člověk účast na tomto vztahu, směřuje k největšímu neštěstí, jakým je věčnost pekla, napsal Joseph Ratzinger ještě jako kardinál. Není to zanedbatelná skutečnost, neboť zřejmě „morální znečištění“ (kardinál Robert Sarah) je mnohem horší a především závažnější než cokoliv, s čím lidstvo bojuje v rámci své existence. (str. 10-11) Současný všeobecný relativismus však bohorovně odmítá nesmrtelnost lidské duše – a tedy nutnost udělat vše pro její spásu. Místo toho nastoluje naprosto nepřirozenou anarchii ve vztahu k přirozenému Stvořitelovu řádu, což kromě falešného pojetí lidské svobody (která je reálně jen pro některé) mj. znamená i to, že veškeré snahy o řešení globálních krizí, ať už jde o cokoliv, jsou snahami čistě lidskými, Bůh v nich nemá místo (i když výjimky existují). A proto je znamením doby, že NIKOLIV BŮH,

Editorial

ale JÁ – ČLOVĚK si poradím s veškerým zlem, které lidstvo sužuje. Omyl! Boj je veden nejen s přírodou (chceme-li takto říci), ale – a na to nikdy nezapomeňme! – především s ďáblem, a to je bytost v řádu bytí převyšující člověka, protože jde o padlého anděla. Přemoci ho bez Boží milosti nelze!

Nabízí se smutná otázka: Pochopí lidé tohoto světa, že na prvním místě je třeba spoléhat se na Stvořitele, jehož láska a milosrdenství jsou nekonečné? Vždyť On pomáhá ze všech „běd a psot“, jak zpíváme ve známém chvalozpěvu, uzdravuje nejen duši, ale i tělo. A proto veškeré úsilí, které lidstvo vrhá do záchranu lidských životů (sic! – vzpomeňme potraty aj.), nebude-li mít oporu ve vyprošené Boží milosti, bude marné nebo jen velmi málo úspěšné. Podívejme se na dnešní evangelium: Co nám říká? Dvě prostá slova: CHCEŠ-LI a CHCI. Bůh je připraven pomoci lidstvu k jeho záchraně, avšak lidé musí chtít... Také proto se Ježíš vydával a i dnes vydává na opuštěná místa, kde žijí vyhoštění, neboť tam žili a žijí lidé, kteří si uvědomují svoji vlastní bezmocnost a jsou schopni veškerou svou naději vložit v Boha. (str. 3)

A to by mohla být výzva pro každého z nás v letošní době postní: uznat svoji hříšnost a slabost, která je naším dílem,

a přijmout od Trojjediného Boha vše dobré, co nám nabízí. A jen On ví, co je pro nás nejlepší, protože nás stvořil... O tento vnitřní postoj se usilovně modleme na prvním místě, protože – jak praví *Katechismus katolické církve* – nejprve se prosí o Boží království, pak o to, co je nutné k jeho přijetí a ke spolupráci na jeho příchodu. (srov. KKC, 2632) Čili nejprve se prosí o to, čím je živena nesmrtelná lidská duše, a teprve potom přichází vše ostatní, co je nám ostatně zaslíbeno samotným Ježíšem: „Hleďte nejprve Boží království a ostatní vám bude přidáno.“ (srov. Mt 6,33) Pak i naše apoštolská činnost bude mnohem účinnější, jelikož nebude záviset na našich (ne)schopnostech, nýbrž na Božím působení skrze nás – jak čteme v životopise sv. Klaudiva de la Colombière. (str. 4-5)

Zbystřeme tedy svůj vnitřní zrak, aby se nám nestalo, že Bůh přejde kolem nás, aniž bychom si ho povšimli. On touží po naší odezvě. Vždyť to je pravá láska: On nabízí to nejlepší ze svých darů, ba i sám sebe – v trpícím a ukřižovaném Synu Ježíši, ale bez odezvy ze strany člověka zůstane tato láska jednostranná a nabídka dobra z ní plynoucí promarněná. A protože jde v ní zvláště o nesmrtelnou lidskou duši – bolest z odmítnutí bude trvat věčně! Člověk se může sice někdy ve své slabosti Boží lásce zpronevřit, ale nikdy ji nesmí odmítat...

Daniel Dehner

Ježíš zahájil svou činnost nejen hlásáním radostné zvěsti o příchodu Božího království, které je třeba přivítat pokáním a obrácením, ale také velkorysou dobročinností prokazovanou nesčítaným nemocným a posedlým. Důležitější než ukazovat svou moc je pro Pána projevat svou lásku a slitovnost. Prokazovat dobrodiní je nerozlučnou součástí nové evangelizace. Chceš-li se zapojit do hlásání radostné zvěsti, nemysli ani tolik na výmluvnost svých slov, jako na výmluvnost a přesvědčivost svých skutků. *Cokoliv děláš, dělej to tak, aby to sloužilo Boží oslavě.*

Ačkoliv k Ježíši přinášeli své nemocné z široka daleka, neotevřel si ve městě pohodlnou ordinaci, ale sám se vypravil do okolí, aby hledal *zahynulé ovce domu izraelského*⁽¹⁾. Jeho láska ho vede na opuštěná místa, kde žijí vyhoštění, aby také jim dal zakusit dobrodiní svého příchodu. Chce dát příležitost i těm potřebným a strádajícím, kteří ho nejvíce potřebují, a přitom nemají nikoho, kdo by je k němu přivedl. Láska nevyčkává, až ji někdo vyhledá, ale sama ochotně a obětavě vychází vstříc.

K těm nejvíce postiženým patří nešťastník, kterého přepadlo malomocenství. Jeho smutný osud je ještě ztížen opuštěností a beznadějí: *Je nečistý, bude bydlet sám a zdržovat se mimo obydlí.* Malomocenství snad nejnázorněji zobrazuje stav hříchu: je to postupné umírání zažíva. Může být něco smutnějšího? Ale náhle pronikl do temnot bezvýchodného zoufalství světlý paprsek naděje. K jednomu z těch nešťastníků se donesla zvěst o Ježíši z Nazareta, *ktej i nečistým duchům poroučí, a poslouchají ho*⁽²⁾. Chytá se této zprávy jako tonoucí stěbla. Co může být vytouženějšího než opětovný návrat mezi živé! Rozhlašovat zprávu o Ježíšově příchodu znamená rozdávat a probouzet novou naději.

Když se za Ježíšem hrnuly zástupy do Kafarna, nemohl se k nim nešťastník připojit. Jeho jedinou šancí je potkat Pána někde na opuštěném místě daleko od lidí. Bude mít takové štěstí? Je-li někde uvězněné srdce, které zatouží po Ježíši, nezůstane dlouho opuštěné. Pán po něm touží

mnohem více než ono po Pánu. On sám se postará, aby se jejich cesty zkřížily.

Nabídní se Pánu, že bys chtěl být prostředníkem takových požehnaných setkání. Nelituj pro jejich zdar žádné námahy. *Nehleď na sebe, nýbrž na to, co prospívá mnohým, aby tak mohli dojít spásy.* Dojde chorému odvaha, aby neúnavně hledal svého Dobrodince. Pohleď na něho, s jakou touhou a důvěrou se blíží k božskému Mistru. Co nyní udělá? Padá před ním na kolena. Toto gesto nejlépe vyjadřuje postoj jeho duše a jeho srdce.

Jeho prosba je obdivuhodně prostá a výmluvná: *„Pane, chceš-li, můžeš mě očistit.“*

Nic víc nepřidává. Prosebník si je plně vědom své vlastní bezmocnosti, ale tím více skládá svou naději v Pána. Není tato prosba, plná bezmezných důvěr, především oslavou Ježíšovy dobroty i božské moci? Co jiného si přeje Ježíšovo Srdce, než aby mohlo očistit každého člověka, vytrhnout ho z moci jeho Nepřítele! Ušel daleko větší kus cesty než jen z Kafarna na toto místo, aby tak mohl učinit. Opustil Otcovo lůno a sestoupil z nebe, aby nám vrátil zdraví a život. Není takového malomocenství těla ani duše, které by Pán nechtěl očistit. Stačí k tomu tak málo: s plným vědomím své těžké choroby pokleknout u jeho nohou a dovolit mu, aby se nad tebou mohl *slitovat a vztáhnout svou ruku.*

„Chci, buď čist!“ Chci, abys byl zbaven všech zlých návyků, vnitřního nepořádku, nekázně a duchovního živoření. Obdivuj bezmeznou moc Ježíšova slova. Uzdravený může odložit své roztrhané šaty, upravit svůj zevnějšek. Už nebude volat: Nečistý, nečistý, vyhýbejte se mi! *Jeho malomocenství od něho odstoupilo a byl očistěn.* Pán chce, abys byl a také zůstal čistý.

Nespokoj se s pouhým děkováním, ale pros o milost a sílu, abys byl věrný jeho nejsvětější vůli a zůstal čistý.

Jak splatit dluh za tak velký nezasloužený dar? *Jdi a ukaž se knězi a obětuj dar.* Spolu s obětí, kterou kněz přináší, obětuj jako dar celý svůj život Tomu, který tě uzdravil z tvého malomocenství. Dnes již není zapotřebí, aby se Pán skrýval, pro-

Liturgická čtení

1. čtení – Lv 13,1-2.45-46

Hospodin řekl Mojžíšovi a Árónovi: „Jestliže se u někoho ukáže na holé kůži vřed, strup nebo světlá skvrna – což bývají příznaky zhoubného malomocenství – ať je přiveden k veleknězi Árónovi nebo k některému z jeho synů kněží. Malomocný, na němž se objeví tato vyrážka, ať chodí v roztržených šatech, s rozpuštěnými vlasy a se zahalenými vousy a bude volat: »Nečistý, nečistý!« Je nečistý po všechn čas, pokud bude mít vyrážku. Je nečistý, bude bydlet sám, musí se zdržovat mimo tábor.“

2. čtení – 1 Kor 10,31-11,1

Ať jíte, ať pijete nebo cokoli jiného děláte, všecko dělejte k Boží oslavě. Nebuďte pohoršením ani židům, ani pohanům, ani Boží církevní obci. Já se také snažím o to, abych ve všem pamatoval na druhé, a nehledím na to, co je prospěšné mně, ale na to, co prospívá všem, aby tak mohli dojít spásy. Napodobujte mne, jako já napodobuji Krista!

Evangelium – Mk 1,40-45

K Ježíšovi přišel jeden malomocný a na kolenou ho prosil: „Chceš-li, můžeš mě očistit.“ Ježíš měl s ním soucit. Vztáhl ruku, dotkl se ho a řekl mu: „Chci, buď čistý!“ A hned od něho malomocenství odešlo a byl očistěn. Ježíš ho hned poslal pryč a přísně mu nařídil: „Ne abys někomu o tom říkal! Ale jdi, ukaž se knězi a přines oběť za své očistění, jak nařídil Mojžíš – jim na svědectví.“ On odešel, ale začal to horlivě rozhlašovat a tu událost rozšiřovat, takže Ježíš už nemohl veřejně vejít do města, ale zůstával venku na opuštěných místech. Ale přesto k němu chodili lidé odevšad.

to ho oslavuj a buď svědkem jeho dobroty, milosrdenství a velkodušné lásky tím, že budeš *napodobovat Krista.*

Šťastný člověk, jemuž byla odpuštěna nepravost. Radujte se, těšte se a jásejte všichni, kdo jste upřímného srdce.⁽³⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Mt 15,24; ⁽²⁾ Mk 1,27; ⁽³⁾ Ž 32,1.11.

Svatý Klaudius de la Colombière

Jeho osobnost je nedílně spjata se sv. Markétou Marií Alacoque a hlavně se šířením úcty k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Možná stojí tak trochu ve stínu této řeholnice. Neprávem.

Na svět přišel Klaudius (Claude) 2. února 1641 v Saint-Symphorien d'Ozon nedaleko Lyonu. V 19 letech kulminovala jeho touha po vstupu do jezuitského řádu, kam byl přijat. Po noviciátě absolvoval filosofická studia a poté podle řádových zvyklostí vyučoval na kolegiu Tovaryšstva (gramatiku a literaturu). Na teologii přešel do Paříže, kde zároveň plnil roli vychovatele synů ministra financí Colberta.

Léta Páně 1669 přijal kněžské svěcení. Zastával místo profesora teologie v řádovém kolegiu v Lyonu, proslul též jako výtečný kazatel.

Po šesti letech, v roce 1675, byl jmenován představeným kláštera v Paray-le-Monial. To už měl za sebou věčné sliby. V Paray-le-Monial zpovídal řeholnice v klášteře Navštívení Panny Marie, kde se seznámil se sestrou Markétou Marií Alacoque. Tuto širitelku úcty k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu snad ani není třeba čtenářům představovat. Klaudius se stal jejím zpovědníkem a duchovním vůdcem, přesně podle příslibu, který Ježíš dal Markétě v jednom vidění.

A byl to Klaudius, kdo zažehnal její (i ostatních sester) skrupule a pochybnosti stran zjevení, při němž ji Spasitel žádal o zavedení úcty ke svému Srdci, když jí ukázal Srdce ovinuté trním. Pomohl řeholnici poznat pravost zjevení a ji samotnou formoval ke svatosti. A nejen to – otec Klaudius měl velkou zásluhu na tom, že se zjevení, jehož prvotní adresátkou pozdější světice byla, doneslo k uším po celém světě a že došlo k zavedení pobožnosti devíti prvních pátků coby prostředku usmíření Pána za urážky namířené proti jeho Srdci.

Jestliže zprvu hodlal otec Klaudius posuzovat Markétin případ nestranně, brzy jej prostoupila láska k Ježíšovu Srdci a jeho zanícení nabylo nebývalé hloub-

ky. Ve svých kázáních emotivně vybízel věřící k častému svatému přijímání a prožívání Nejsvětější Oběti. Napsal i knížku *Duchovní ústraní*, jež je věnována právě Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a podstatě jeho kultu. Sám se též Nejsvětějšímu Srdci 21. června 1675 spolu se sestrou Markétou zasvětil. Učinili tak v pátek, den po svátku Božího Těla, tj. v den, který pro úctu svého Srdce vybral sám Pán Ježíš Kristus.

Půldruhého roku mohl takto spolupůsobit v nadšeném šíření úcty k Ježíšovu Srdci ve Francii a vyzývat k odevzdání se Kristu Pánu, když mimo jiné pronášel podobné plamenné výzvy: „*Rozjímání o Ježíši vede duši k tak důvěrnému vztahu s ním, že mu touží zcela patřit a říká, že je pro ni životně důležité, aby mu patřila.*“ – „*Abychom mohli pro Pána něco učinit, je třeba zcela se mu odevzdat.*“ – „*Veškeré plody naší apoštolské činnosti nezáleží ani tak na našich schopnostech, jako na věrnosti vůli Boží a otevření se jeho působení.*“

Poté mu byl svěřen úkol neméně závažný: na základě přání samotného Ludvíka XIV. se stal kaplanem a zpovědníkem Marie Beatrice d'Este, vévodkyně z Yorku, manželky budoucího anglického krále Jakuba. Musel se vzdát plánů na postavení špitálu pro chudé v Paray-le-Monial a odebrat se do Londýna.

V Anglii byla pořádně horká půda, přívlastek „katolický“ v očích dominujících anglikánů znamenal totéž co „nepřátelský“. Takto bylo na katolíky, žijící svou víru tajně, nahlíženo. (Více jsme o tomto období na Ostrovech pojednali v článku o bl. Janu Gavanovi, viz *Světlo* 24/2018.)

Otec Klaudius nezůstal jen u vedení své urozené penitentky, stýkal se i s tajnými katolíky, obrátil na pravou víru nejspíše anglikánů. Některé dámy od dvora dokonce odešly do francouzských

klášterů. Sama vévodkyně z Yorku se jeho přičiněním stala jednou z nejhorlivějších šritelek úcty k Nejsvětějšímu Srdci a neúnavně apelovala na papeže Inocence XII., aby ustanovil svátek Nejsvětějšího Srdce Ježíšova.

Bylo tedy jen otázkou času, kdy na to zareagují dohlížitelé anglikánských pořádků, kteří na něho měli už dávno spadeno, mj. i proto, že se obávali možnosti, že na trůn po bezdětném Karlu II. Stuartovi usedne jeho bratr Jakub, vyznáním katolík. Tím by se jejich pozice staly hodně vratkými, protože tušili, že jedním z Jakubových prvních počinů by bylo navrácení aspoň části zkonfiskovaného (čti ukradeného) majetku Církvi, jejíž vliv by vzrostl na úkor anglikánů. Způsob, jak tomu zabránit, našli v podání návrhu zbavit Jakuba dědických nároků v parlamentu. Krom toho hledali různé možnosti, jak katolíkům „zatopit“.

Proto jim přišlo velice vhod vylhané udání jistého Tita Oatese, jenž byl svého času shledán jako naprosto nezpůsobilý stát se jezuitou. V uražené ješitnosti vůči Tovaryšstvu Ježíšovu zahřkl a s příslibem pomsty vymyslel fantasmagorickou denunciaci: obvinil jezuitu z chystání vzpoury proti králi. Její součástí prý měl být plán pomoci Francouzů převzít v Anglii moc, přinutit obyvatelstvo k přijetí katolické víry a podpálit část Londýna.

Jakkoli tomu všemu nikdo přičetný nevěřil a věřit nemohl, různé další události, jako kupříkladu vražda smírčího soudce Godfreye neznámými vrahy, dopomohly osnovatelům protijezuitského komplotu k tomu, aby prostřednictvím tlaku z ulice a hrozeb přiměli ostatní „uvěřit“ a předejít tím obvinění z protipapeženského smýšlení.

Oproti jiným nebyl otec Klaudius popraven, ale jen zatčen (28. listopadu 1678), žalářován a následně vypovězen ze země – díky intervenci francouzského velvyslance. V notně zuboženém stavu, dodejme, o což se zasloužily úděsné podmínky ve vlhkém a studeném londýnském vězení King's Bench.

Po návratu do Paray-le-Monial pak otec Klaudius spíše strádal – na vině bylo jeho podlomené zdraví. Vykašlával stále více krve, avšak ani to ho nemohlo odvést od dalšího šíření úcty k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu, jako ho v tom předtím nezastavi-

la ani vězeňská kobka, v níž evangelizoval své žaláři. V pouhých 41 letech podlehl následkům věznění. Bylo to 15. února 1682. Na svůj odchod z tohoto světa byl připraven – předpověděla mu jej sestra Markéta Marie Alacoque, když mu sdělila, že čas konce jeho životní oběti pomalu nadchází.

Pochován byl v kapli jezuitského kláštera. Odtud byly jeho ostatky v roce 1763 přeneseny k sestřím do kláštera Navští-

vení a v roce 1873 potom nazpět do jezuitského kostela. Dne 16. června 1929 prohlásil papež Pius XI. Klaudia de la Colombière blahoslaveným.

K jeho svatořečení přispělo i zázračné uzdravení jistě Rosalie Veigové z Paray-le-Monial. Podle mínění lékařů byl její stav beznadějný. Na radu místního faráře se měla obrátit na bl. Klaudia a pomodlit se nověnu k jeho cti. Ještě než se ji Rosalie domodlila, byla zdravá, což dosvěd-

čilo i lékařské konsorcium, jež uzdravení označilo za nevysvětlitelné. Vysvětlit si je však dokázal Jan Pavel II., jenž Klaudia 31. května 1992 prohlásil za svatého.

Ke cti sv. Klaudia de la Colombière jsou složeny i litanie, jejichž autorkou je právě sv. Markéta Marie Alacoque. Té se otec Klaudius 2. července 1688 zjevil, když spolu se sv. Františkem Saleským doprovázel Nejsvětější Srdce Ježíšovo a Pannu Marii.

Prosebná modlitba - dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

Když se někdo cítí špatně, protože se dopustil něčeho zlého, zhřešil, přibližuje se Pánu již tím, že se modlí *Otče náš*. Někdy si můžeme myslet, že nic nepotřebujeme, vystačíme si sami a v životě jsme naprosto soběstační. Ano, občas se něco takového stává. Dříve či později se tato iluze vytratí. Lidská existence je invocace, která se někdy stává křikem, často zadržovaným. Duše se podobá vyprahlé, bezvodé zemi, jak praví žalm (srov. Ž 63,2). Všichni ve svém životě někdy pocítíme stesk, samotu. Bible se nestydí ukázat lidství poznamenané nemocí, nespravedlností, zradou přátel či vyhrožováním nepřátel. Někdy se zdá, že se všechno borí, jako by dosavadní život byl promarněn. A v těchto zdánlivě bezvýchodných situacích, kdy se domněle vše hroutí, existuje jediný nouzový východ, totiž zvolání, prosba: „Pane, pomoz mi!“ Modlitba dává problesknout světlu i v těch nejhustších temnotách: „Pane, pomoz mi!“ Tato slova otevírají cestu a novou pouť.

My, lidské bytosti, sdílíme toto volání o pomoc s celým tvorstvem. Nejsme sami, kdo v tomto bezmezném vesmíru „prosí“: každý zlomek stvoření v sobě má vepsanou touhu po Bohu. Svatý Pavel to vyjádřil takto: „Víme přece, že celé tvorstvo zároveň sténá a spolu trpí až doposud. A není samo. I my, ačkoliv už máme první dary Ducha, i my sami uvnitř naříkáme.“ (Řím 8,22-23) To je krásně řečeno. Zní v nás mnohotvárný nářek stvoření. Stromy, skály, živí tvorové... všechno dychtí po dovršení. Tertullian napsal: „Modlí se všechno stvoření; dobytčata a šelmy při vstávání klekají, a když vycházejí ze stájí a doupat, nelení vzhlednout k nebesům a po svém rozeznit svůj hlas. I ptá-

ci, když vzletají, rozeplnou křídla do tvaru kříže, vznesou se k nebi a zpívají svou ptačí modlitbu.“ (*De oratione*, XXIX) Je to poetický komentář ke slovům svatého Pavla o nářku a modlitbě celého stvoření. My jako jediní se ovšem modlíme vědomě a víme, že se obracíme k Otci a navazujeme s ním dialog.

Nemusí nás tedy pohoršovat a nemusíme se ostýchat, cítíme-li potřebu modlit se zvláště v nouzi. Když Ježíš vypráví o jednom nepoctivém muži, který má předkládat účty svému pánu, poznamenává, že si netroufal o nic požádat. Mnozí z nás mají tentýž pocit: stydíme se poprosit, požádat o pomoc, o něco, co by nám pomohlo dojít k cíli, a také si netroufáme prosit Boha, poněvadž to považujeme za nepatřičné. Nestyd' me se však modlit: „Pane, potřebuji to“, „Pane, jsem v nesnázích“, „Pomoz mi!“ Volejme srdcem k Bohu, který je Otcem, a počínejme si tak i ve chvílích štěstí, nejenom za špatných okolností. Děkuje Bohu za vše, co nám dal, a nic nepovažujeme za samozřejmé či náležité: všechno je milost. Toto si musíme vštípit: Pán nás ustavičně obdarovává a všechno je milost. Boží milost. Nicméně, nedusme úpěnlivou prosbu, která v nás vyvstává spontánně. Prosebnou modlitbou přisvědčujeme svým omezením a své stvořenosti. Je možné nedobrat se víry v Boha, ale je těžké nevěřit v modlitbu. Ta jednoduše existuje, objevuje se v nás jako zvolání a všichni máme co do činění s tímto vnitřním hlasem, který se sice může na dlouho odmlčet, ale jednoho dne se probudí a ozve.

Víme, bratři a sestry, že Bůh odpoví. V knize Žalmů neexistuje modlitba, v níž by pozvednutý hlas Žalmisty zůstal nevy-

slyšen. Bůh pokaždé odpoví - dnes či zítra, takovým či onakým způsobem, avšak pokaždé. Bible to opakuje donekonečna: Bůh naslouchá křiku těch, kteří jej snažně prosí. I našim zajímavým prosbám, těm, které uvízly na dně srdce, či těm, které se stydíme vyslovit. Otec nám chce darovat svého Ducha, který oživí každou modlitbu a promění všechno. Bratři a sestry, modlitba je vždy otázkou trpělivosti, toho, jak obstojíme v čekání. Nyní prožíváme adventní dobu, která je typickým časem očekávání - očekávání Vánoc. Je patrné, že na ně čekáme, avšak též celý náš život je očekáváním. Rovněž modlitba je neustálým očekáváním, protože víme, že Pán na ni odpoví. Dokonce i smrt se třese, když se modlí křesťan, protože ví, že ten, kdo se modlí, má silnějšího spojence, než je ona: zmrtvýchvstalého Pána. Smrt byla v Kristu již poražena, a přijde den, kdy všechno bude definitivní, a smrt už se nebude posmívat našemu životu a našemu štěstí.

Naučme se prožívat očekávání, očekávat Pána. Pán nás přichází navštívit - nejenom o hlavních svátcích, Vánocích a Velikonocích, ale dennodenně v důvěrnosti našich srdcí, pokud jej očekávají. Pán je blízko, tlučte na naše dveře, abychom ho nechali vejít. „Obávám se, že Bůh přejde kolem, aniž bych si ho povšiml,“ říkával sv. Augustin. Pán přechází, přichází, tlučte. Pokud máš ale uši plné jiného hluku, neuslyšíš Pánovo volání. Bratři a sestry, modlitba spočívá v očekávání.

Z www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)

Z duchovního pokladu Alice Lenczewske (39)

Místa v textu označená „†“ jsou slova Ježíšova, místa označená „•“ jsou slova Matky Boží, andělů, svatých či duší v očistci. Biblické texty jsou vždy od Ježíše po Alicině modlitbě a prosbě o slovo v duchu tzv. náhodného otevření.

Středa 4. 3. 87, 9 h. / Popelec

- Vzbudila jsem se dnes s vědomím slov:

• Povstal již Mesiáš a obouvá sandály, aby vytáhl do boje.

- Či jsou to slova?

† Mých andělů, kteří jsou Moji armádou.

- Jak se připravit?

† Modlit se za svět.

„*Takto Ježíš promluvil, pak pozdvihl oči k nebi a řekl: »Otče, nadešla ta hodina, oslav svého Syna ... aby mocí, kterou jsi mu dal nad veškerým tělem, dal on věčný život všem, které jsi mu dal! Život věčný je to, že tě znají, tebe, jediného pravého Boha, a toho, jehož jsi poslal, Ježíše Krista. (...) Otče spravedlivý, svět tě neznal, ale já jsem tě znal ... že ty jsi mě poslal. Dal jsem jim poznat tvé jméno a dám jim je poznat, aby v nich byla láska, kterou jsi mě miloval, a já byl v nich.«*“ (Jan 17,1–3.25–26)

- Tvoje velekněžská modlitba trvá...

† Celé nebe se modlí za vás, abyste vydrželi.

A celé nebe pláče nad těmi, kteří zhynou.

Neděle 8. 3. 87, 23:20 h.

† Ráno začínají tvoje skutečné rekollece, očišťující a připravující tě k tomu, aby ses stala nástrojem Mého působení ve světě.

Budu odkrývat a brát všechno, co překáží. Jedinou tvoji oporou bude slepě důvěřovat Mé lásce, navzdory tomu, co tě bude potkávat a co budeš cítit.

- Bolí, když je třeba stále dávat, sloužit a dovolovat vyjímání ze svého srdce, co tam je.

Já se krčím, spalují, a jiní rostou a rozkvétají. Aby to člověk přijal, je třeba mnohem víc milovat bližního než sebe.

† Mé dítě, k tomu jsem tě povolal.

Věz ale, že to je ta cesta, kterou jsem šel Já i Moje Matka.

Nebo nechceš být s Námi na té cestě? Jsi přece s Námi, cožpak ti to nestačí jako odměna za tvoji obětavost?

Copak si myslíš, že je cesta s většími výsadami, než přijmout osud podobný osudu Mému a Mé Matky? Připomeň si obsah osmi blahoslavenství a zamysli se, zda je skutečně toužíš obdržet.

- Toužím.

Copak musím o tom všem psát? Copak to není zabývání se sama sebou?

† Piš to, co je nejpodstatnější, a udržuj sled každého dne.

Pondělí 9. 3. 87, 9:30 h.

1. den rekollece

- Zbavit se všech komplexů, smutků a všechno zcela odpustit.

Modlit se za ty, kteří ubližují.

† Pokud chceš hodně dostat, musíš mnoho odevzdat.

Pokud chceš dostat Mne, musíš odevzdat sebe. Tolik dostaneš ze Mne, kolik Mi odevzdaš ze sebe (proporcionálně ke své malosti).

Tak nelituj, když ti vyjímám ze srdce to, co k němu přilnulo. Ukázal jsem ti, jaká je proporce vyrovnání. Snášej to trpělivě a děkuj, že taková je Moje vůle vůči tobě.

Dnes, během Eucharistie, jsem ti ukázal, jak velice potřebná je tvoje oběť, skrze kterou chceš léčit Moje kněze a Moje řeholní děti.

Skrze tvou malou obětavost mohu odstranit velmi mnoho zla z jejich srdcí.

Tvoje odříkání a tvoje pokora budou odměnou za jejich chtivost a pýchu.

Moje láska bude tvé oběti množit a vyléčí velmi mnohé.

Pořád je ti líto toho, co beru?

- Už ne. Chtěla bych také po tom toužit, až by to velmi bolelo.

† Potřebný je jenom tvůj souhlas. Moji andělé tě zahrnou péčí a Má Matka bude nad tebou bdít.

Pros Ducha Svatého o Jeho sílu a statečnost každý den. Doporučuj se Mé Matce a buď poddaná Mé lásce po celou dobu těch rekollekcí, jaké jsem ti určil. Po devět dní konej křížovou cestu a sjednocuj se se Mnou. Zůstávej soustředěná a uctívej Mě ve svém srdci.

Neukládej si žádné sebou stanovené odříkání. Půst zachovávej jenom o pátých - úplný do hodiny třinácté.

I letos v brněnském Centru naděje a pomoci bude pořádán o jarních prázdninách kurz pro dospívající dívky ve věku 12-18 let pod názvem **BÝT SAMA SEBOU**.

Jedná se o týdenní kurz, probíhající vždy ve všední dny v časovém rozmezí 9.00 - 13.30 hod., tentokrát v termínu 22. 2. - 26. 2. 2021.

Za pomoci testů, her, přátelského setkání v příjemné atmosféře si každá účastnice může zjistit, v čem je dobrá, za co se může pochválit a co naopak by bylo dobré na sobě změnit k lepšímu.

Zaměřujeme se na témata, která bývají někdy v komunikaci s rodiči náročná, jako je téma sexuality. Nechybí však ani témata zaměřená na rozvoj osobnosti, sebeucty, ale také odlehčující a nadšeně očekávané téma módy a kosmetiky.

Bližší informace, včetně přihlášky jsou na <https://www.cenap.cz/byt-sama-sebou-1>.

Mimo tento týdenní kurz nabízíme i **jednorázové setkání „JSEM JEDINEČNÁ“** - viz internetové stránky <https://www.cenap.cz/jsem-jedinecna>.

Naším přáním a motivací kurzu také je, aby dívky získaly podněty, které jim pomohou např. v komunikaci s rodiči a vrstevníky právě ve složitém období dospívání. Etické hodnoty jsou předkládány v souladu s morálním učením katolické církve.

Pokud nebude možnost osobních setkání, budou kurzy probíhat on-line, ve stejném čase. Těšíme se na mladé slečny, které chtějí na sobě více pracovat.

Nevěsto Moje malá, vlastníma rukama tě budu očišťovat a tvoje bolest bude přesycená rozkoší.

- Myslela jsem na to, že potřebuji posílení a svátost smíření ve zpovědnici.

† Dostaneš ode Mne všechno, co potřebuješ. Důvěřuj.

Středa 11. 3. 87, 9:45 h.

3. den rekolekci

- Zbavit se pýchy kvůli pokoře.

† Měla bys zatoužit odejít od svých zálib a hodnot připisovaných sobě.

Pros vroucně o poznání pravdy o sobě. Jenom pokorní mohou spatřit vlastní slabosti a pochopit to, že ve skutečnosti nejsou ničím. Tvůj je jenom hřích a slabost - všechno, co je v tobě dobrého, je Mým darem.

Jestliže v sobě vnímáš dobrotu, děkuj Mi, protože Já jsem ji v tobě umístil. A v poníženosti jí služ, vždyť proto je ti dána k dispozici.

Dnešní tvé špatné sebevědomí má sloužit tomu, abys poznala svou vlastní křehkost, bezmoc a slabost dokonce i vůči vlastnímu organismu a abys pochopila svoji naprostou závislost na Mně.

Přilni ke Mně, neboj se dotěrnosti zlých myšlenek, odevzdávej Mi je, jestliže přijdou. Schovej se v Mém náručí a důvěřuj Mé lásce. Toužím tě posílit a očistit. Tvoje slabosti odhalují proto, aby ses jich odřekla a abych tě z nich mohl uvolnit.

Nejhorsí slabostí každého je pýcha a sebeláska, proto tak bolí, když se jich dotýkám a vyjímám je z tvé duše.

Vyléčím tvou bolest. Otevři s láskou svou duši přede Mnou a snaž se odevzdat všechno, co v ni je.

Moje dotyky se tehdy stanou pokojem a radostí, a tvoje čistá duše se sjednotí se Mnou.

„Ale Pán jí odpověděl: »Marto, Marto, děláš si starosti a znepokojuješ se kvůli mnoha věcem; a přece je jich zapotřebí málo, dokonce jen jediná. Marie, ta si vyvolila nejlepší úděl; nebude jí odňat.«“ (Lk 10,41-42)

(Pokračování)

Z knihy Alicja Lenczewska: *Świadectwo.*

Dziennik duchowy. Wydawnictwo Agape sp. z o.o., Poznań, wydanie drugie zmienione, 2018.

Přeložila -vv-

(Redakčně upraveno)

Nesmrtelná duše

Každý člověk má nesmrtelnou duši, díky které je bytostí rozumnou a svobodnou, otevřenou pravdě, lásce, dobru a kráse. A rovněž vlastní svědomí a morální smysl umožňující rozlišit dobro od zla.

Každý člověk má nesmrtelnou lidskou duši, „Bůh totiž stvořil člověka k neporušitelnosti a učinil ho obrazem vlastní nepomíjivosti.“ (Mdr 2,23)

O existenci nesmrtelné duše svědčí takové duchové projevy lidského působení jako láska, dobrota, smysl pro morálku, svědomí, myšlení, sebevědomí či tvořivost.

V okamžiku početí každého člověka Pán Bůh povolává k existenci individuální nesmrtelnou duši, která nehne po svém oddělení od těla ve chvíli smrti. To díky své duši „je člověk na světě zjevením Boha stopou jeho slávy (srov. Gn 1,26-27); Ž 8,6)“ (*Evangelium vitae*, 34). Prosvítá v něm odlesk skutečnosti samotného Boha, základ věčnosti, který „nelze převést na pouhou hmotu“ (*Gaudium et spes*, 18).

Když hovoříme o nesmrtelné lidské duši, dotýkáme se tajemství lidského „já“ s jeho vědomím sebe sama, se svobodou, myšlením, láskou, představivostí a tvořivostí. Ze všech stvoření pouze člověk má rozum, svobodnou vůli, možnost reflexe nad sebou samým. Svoji myslí může duchovně pronikat do makro- i mikrosvěta a může ho poznávat. Člověk rovněž může tvořit vědu, rozvažovat, posuzovat, hodnotit, vytvářet abstraktní pojmy.

Lidská duše, protože je duchovou skutečností, překračuje svět hmoty a ze své podstaty je nesmrtelná, poněvadž Bůh ji neustále udržuje v její existenci. Joseph Ratzinger (ještě jako kardinál) napsal, že mít duši znamená, že člověk je chtěný, Bohu známý a jím milovaný a také pozvaný k věčnému rozhovoru lásky s ním. Jestliže však člověk zcela odmítá lásku Boha a jeho milosrdenstvím pohrdá, tehdy směřuje k největšímu neštěstí, jakým je věčnost pekla. Nemůže však sám sebe zmařit, poněvadž jeho duše je nezničitelná. Člověk může zabít své tělo, ale nemá moc zlikvidovat svoji duši.

Učení Církve

„Církev potvrzuje další existenci i život - po smrti - části duchové obdařené

vědomím a vůlí takovým způsobem, že lidské »já« trvá nadále. K označení této části Církve používá slovo »duše«, dobře známé v Písmu svatém a Tradici. Ačkoliv má tento výraz v Bibli různé významy, Církev se domnívá, že nejsou žádné závažné důvody ho odmítnout, uznává však za věc zcela nutnou mít nějaký slovní prostředek pro zdůvodnění křesťanské víry.“ (*List Kongregace nauky víry v záležitosti některých otázek spojených s eschatologií*, Řím 1979, s. 5)

Z *Katechismu katolické církve* se dozvídáme, že „duchová duše je bezprostředně stvořena Bohem - není tedy »zplozena« rodiči - a že je nesmrtelná: nezaniká při smrti, ve chvíli svého oddělení od těla, a znovu se spojí s tělem ve chvíli konečného vzkříšení“ (KKC, 366). A dále: „Při smrti, odloučení duše a těla, propadá tělo rozkladu, kdežto duše jde vstříc Bohu, i když zůstává v očekávání, až bude znovu spojena se svým oslaveným tělem. Bůh ve své všemohoucnosti definitivně vrátí neporušitelný život našim tělům tím, že je spojí s našimi dušemi mocí Ježíšova zmrtvýchvstání.“ (KKC, 997)

Člověk má nesmrtelnou duši, ale je rovněž jednotou tělesně-duchovou. V *Katechismu katolické církve* čteme: „Jednota duše a těla je tak hluboká, že je třeba považovat duši za »formu« těla; to znamená, že díky duchové duši je tělo, které je složené z hmoty, lidským a živým tělem; duch a hmota nejsou v člověku dvě sloučené přirozenosti, ale jejich spojení tvoří jednu jedinou přirozenost.“ (KKC, 365)

Svatý Jan Pavel II. připomínal, že „rozumem nadaná duše je »per se et essentialiter« (sama o sobě a v podstatě) formou těla. Duchovní a nesmrtelná duše je principem jednoty člověka a díky duši lidská bytost existuje jako jeden celek, »corpore et anima unus«, jako jednota duše a těla, tj. jako osoba. Tyto definice nepoukazují pouze na to, že také tělo, jemuž je přislíbeno vzkříšení, bude mít účast na věčné slávě, ale připomínají též pouto, jež váže rozum a svobodnou vůli se všemi

tělesnými a smyslovými schopnostmi. Lidská osoba, včetně těla, je zcela svěřena sama sobě a právě jako jednota duše a těla je též subjektem vlastních morálních úkonů.“ (*Veritatis splendor*, 48)

Neexistuje reinkarnace

Lidská duše má stálý vztah k tělu a po jeho smrti bude „očekávat“ jeho zmrtvýchvstání. Svátý Pavel nazývá smrt „opuštěním těla“. Nezničitelné duchové „já“, čili duše, „opouští tělo“ a žije v Kristu (srov. 2 Kor 5,1-10). Po smrti těla není reinkarnace. V *Katechismu katolické církve* čteme: „Když skončí náš »jediný pozemský život«, už se nevrátíme žít jiné pozemské životy. Každý člověk umírá jen »jednou« (Žid 9,27). Po smrti není žádné »převtělování« (reinkarnace).“ (KKC, 1013) „Nezapomínej na to: není návratu.“ (Sir 38,21)

Doktrína o reinkarnaci sankcionuje rasistickou, hinduistickou ideologii kastovníctví, zpochybňující pravdu o jedinečnosti a o neopakovatelnosti života člověka na zemi, kterou nám vyjevil Kristus.

Písmo svaté o lidské duši

Pán Ježíš jednoznačně hovoří o existenci nesmrtelné duše: „Nijak se nebojte těch, kdo zabíjejí tělo, ale duši zabít nemohou; spíše se bojte toho, jenž může zahubit v pekle duši i tělo.“ (Mt 10,28) Pán Ježíš potvrzuje, že po smrti těla duše lidská existuje nadále: „Já jsem vzkříšení. Kdo ve mne věří, i kdyby zemřel, bude žít, a každý, kdo žije a věří ve mne, nezemře navěky. Věříš tomu?“ (Jan 11,25-26) „Vpravdě, vpravdě vám říkám, zachovávali někdo mé slovo, neužijí nikdy smrt.“ (Jan 8,51)

Rovněž Ježíšova rozmluva s dobrým lotrem ukazuje na existenci nesmrtelné duše. Na prosbu: „Ježíši, vzpomeň si na mne, až přijdeš do svého království“ (Lk 23,42), Pán Ježíš odpovídá: „Vpravdě ti říkám, dnes budeš se mnou v ráji.“ (v. 43) Spasitel použil termínu „ráj“, který poukazuje na život po smrti, před zmrtvýchvstáním těl. Když Ježíš říká: „Dnes budeš se mnou v ráji“, potvrzuje zřetelně, že po smrti těla nesmrtelná lidská duše pokračuje ve své

Anděl a ďábel bojují o duši umírajícího biskupa. Katalánská tempera, 15. století

existenci. Zmrtvýchvstání těl nastane teprve „v poslední den“ (Jan 6,54).

V podobení o boháči a Lazarovi (Lk 16,19-31) Pán Ježíš hovoří o životě po smrti lidí jak spravedlivých, tak i nespravedlivých. Fakt, že boháč prosí Abraháma, aby poslal Lazara k jeho pěti bratrům žijícím na zemi, aby je varoval (v. 27-28), svědčí o tom, že on žije před zmrtvýchvstáním těl. Příběh o boháči a Lazarovi hovoří jednoznačně o posmrtném životě.

Tehdy se rozhoduje o naší věčnosti

Pán Ježíš nás varuje: „K čemu tedy je člověku, když získá celý svět, zahubí-li se nebo zničí-li sám sebe?“ (Lk 9,25)

Celý náš pozemský život musí být časem přípravy na ten nejdůležitější okamžik, kterým je chvíle smrti, oddělení duše od těla. Tehdy se setkáme s Kristem tváří v tvář, už bez zprostředkování vírou, a bude rozhodnuta naše věčnost: spása, nebo věčná záhuba. „Ano“ – vyslovené Kristu – se stane nebem nebo očištěm, zatímco odmítnutí jeho lásky se stane peklem.

Bůh miluje a touží zachránit všechny lidi. Každý člověk dostává šanci být spa-

sen. Nejsou lidé předurčení ke zkažení. Není ale možné zapomínat, že kromě Boží vůle všechny lidi spasit existuje svobodná lidská vůle, která může odmítnout Boha a zvolit peklo. Znamý profesor a anglický spisovatel C. S. Lewis, který odmítl ateismus a stal se horlivým křesťanem, vyjádřil takovéto mínění na téma pekla: „Jsem přesvědčen, že lidé zavržení jsou nezvratně vzpurní, a proto v jakémsi pekle dosahují svého cíle; mohou se těšit děsivou volností od Boha, za niž tak bojovali.“ (*Problém utrpení*, 127) Peklo není nic jiného než splnění touhy být svobodný od Boha. Peklo je místo satanova království, absolutního egoismu a věčné nenávisti. Každý, kdo setrvává v smrtelném hříchu, odmítá Boží milosrdenství a nechce jít ke zpovědi, odevzdává se dobrovolně do satanovy nadvlády a setrvává v jeho království. To je poslední příčina všech lidských tragédií a neštěstí. V každodenní modlitbě doporučujeme Ježíšovi nejzatvrzelejší hříšníky s prosbou o jejich obrácení. Hlásejme jim poselství Božího milosrdenství. Pán Ježíš říká: „Řekni hříšníkům, že na ně stále čekám, naslouchám úderům jejich srdce, kdy bude bít pro mě. Napiš, že k nim hovořím skrze výčitky svědomí, skrze neúspěchy a utrpení, skrze bouře a blesky, promlouvám skrze hlas Církve, a pokud zmaří všechny mé milosti, začínám se na ně hněvat, ponechávaje je samým sobě a dáváje jim to, po čem touží.“ (Sv. Faustyna Kowalská, *Deníček*, 1728)

Boží láska zcela respektuje svobodu svého stvoření – a to i tehdy, když se rozhoduje pro definitivní odmítnutí Boha.

Pravda o nesmrtelné duši, o nebi, očištění a peklu dává našemu pozemskému životu neopakovatelnost a dramatickou výjimečnost. Připomíná nám, že není možno znevažovat hřích, který je zdrojem veškerého lidského neštěstí, ale že je třeba s každým proviněním přicházet k Ježíši, který nám ve svátosti pokání všechno odpouští a otevírá nám cestu do nebe, dává nám podíl na radosti největšího zázraku, jakým je jeho zmrtvýchvstání.

Z Mihuycie się! 1/2019 přeložila -vv- (Redakčně upraveno)

Nový světec a blahoslavení

Papež František potvrdil mučednictví čtyř Božích služebníků a otevřel tak cestu k jejich beatifikaci. Je mezi nimi dvacetiletá Brazílka, zabitá při ochraně své čistoty, kněz zastřelený italskými komunisty a dva libanonští kapucíni, zavraždění v období genocidy v Turecku. Blahořečena bude také polská průkoptice péče o nevidomé. Dekret o zázraku otevřel cestu ke svatořečení italského kněze bl. Giustina Maria Russolilla.

Neapolský kněz **Giustino Maria Russolillo (1891–1955)** se narodil jako třetí z deseti dětí v rodině zedníka, kterému posléze úraz znemožnil práci. Také proto v den svého kněžského svěcení složil slib, že založí institut na pomoc dětem z nuzných poměrů. Ihned po příchodu do farnosti sv. Jiřího Mučedníka, kde setrval ve službě po 35 let, založil Společnost Božích povolání pro chlapce a o rok později následovaly Sestry Božích povolání. Po jeho smrti navázal na toto dílo ženský sekulární institut Apoštolůk povolání k všeobecnému posvěcení. Spiritualita otce Russolilla byla zakotvena v duchovním spojení duše s Nejsvětější Trojicí a v životě v duchu všeobecného povolání ke svatosti. Mezi blahoslavené byl započten v Neapoli v roce 2011.

Také další dekret o zázraku se váže k Neapoli, tentokrát nás však vrací do počátků novověku na přelom 15. a 16. století. Španělská aristokratka **María Lorenza Requenses Llone (1463–1539)** následovala v roce 1506 do Itálie svého muže, jmenovaného regentem Neapolského království. Poté, co ovdověla, nechala postavit nemocnici Santa Maria del Popolo a založila klášter Panny Marie Jeruzalémské, kam se posléze, sama již těžce nemocná, uchýlila. Úcta k Marii Lorenze zůstala vždy živá v neapolském klášteře klarisek kapucínek, který založila.

Novou blahoslavenou dostanou naši severní sousedi. Jeden z dekretů podepsaných papežem potvrzuje zázrak na přímělu polské řeholní sestry a průkoptice pastorační nevidomých **matky Elžběty Czacké (1876–1961)**. Tato polská šlechtična se narodila v roce 1876 na území dnešní Ukrajiny. Ve 22 letech oslepla a své postižení přijala jako výzvu k práci pro nevidomé. Díky svému postavení získala přístup k nejmodernějším metodám

práce pro zrakově postižené a v roce 1910 založila ve Varšavě první dům pro nevidomé dívky, z něhož se později rozvinulo Sdružení pro péči o nevidomé. Přízpusobila Braillovo písmo nárokům polského jazyka. V roce 1918 založila řeholní kongregaci sester františkánek Služebnic Kříže, jejímž charismatem je služba nevidomým a modlitba za překonání duchovní slepoty světa. V roce 1922 zahájila v Laskach u Varšavy stavbu institutu, který nabízel nevidomým vzdělání a připravoval je na samostatný život. Matka Elžběta Czacká zemřela v roce 1961.

Další tři dekrety, potvrzené při audienci pro nového prefekta Kongregace pro svatořečení Marcella Semerara, se týkají mučednictví.

Isabella Cristina Mrad Campos (1962–1982) se chtěla stát lékařkou. Živou víru si odnesla z rodného domu, od dětských let se angažovala v životě farnosti, kde sloužila chudým a postiženým lidem. Jejím životním mottem byla slova: „Usměj se, Ježíš tě miluje.“ Každý den přicházela na adoraci Nejsvětější svátosti. Když zahájila univerzitní studia, měla již vážnou známost. Oba snoubenci chtěli zachovat lásku v čistotě až do svatby. Jednoho dne však Isabellu napadl o něco starší mladík, který v jejím studentském bytě sestavoval nábytek. Rozdráždilo ho, že dívka odmítla jeho flirtování. Podruhé se vrátil s nožem, a když se mu odmítla podvolit, brutálně ji zavraždil patnácti bodnými ranami. Psal se rok 1982 a statečnost dvacetileté Isabely začala být záhy spojována s mučednictvím Marie Goretti. Na její hrob ve farním kostele Naší Paní Bolestné v Barbaceně se přicházejí modlit mladí lidé hledající svou životní cestu.

Dvaadesátiletý italský kněz **Luigi Lenzini (1881–1945)** zahynul v červenci

1945 rukou komunistických partyzánů. Pokoušeli se jej vylákat z domova pod záminkou návštěvy nemocného. Když si kněz domyslel, že přišli pro něho, a snažil se zvoněním kostelního zvonu přivolat pomoc, začali ostřelovat faru, aby odstranili každého, kdo by chtěl kněze hájit. Otce Lenziniho vyveklí ven, brutálně zbili a nakonec mu vpálili kulku do hlavy. Jeho tělo našli farníci až po týdnů v nedaleké vinici. Od počátku jej začali uctívat jako umučeného dobrého pastýře. P. Lenzini se nikdy politicky neangažoval a pomáhal každému, kdo potřeboval oporu. Odvážně však hlásal, že ateistický komunismus je ke křesťanství nepřátelský a jeho šíření povede k tomu, že se jednoho dne zakáže rodičům křtění vlastních dětí. Komunističtí aktivisté mu mnohokrát vyhrožovali a snažili se vynutit si loajalitu. „Přikázali mi mlčet, ohlásili, že mě zabijí, ale mou povinností je hlásat pravdu rovněž za cenu života,“ řekl otec Luigi Lenzini v jednom z posledních kázání.

Bratři Léonard Melki (1881–1915) a **Thomas Saleh (1879–1917)** byli dva libanonští kapucíni, uvěznění a umučení v době genocidy Arménů v Turecku. První z nich se odmítl zřící víry poté, co se mu těsně před příchodem policie podařilo ukrýt Nejsvětější svátost. Byl vyvezen na poušť a zavražděn spolu s arménským arcibiskupem Ignacem Maloyanem, dnes již blahoslaveným, a dalšími 415 věřícími. Druhý z bratří kapucínů byl uvězněn za poskytnutí ochrany arménskému knězi v době genocidy. Těsně před svou popravou pronesl: „Plnou důvěru skládám v Boha, nebojím se smrti.“ Na přímělu svých spolubratří mučedníků se kapucíni modlí zejména za mír na Blízkém východě a za pronásledované křesťany.

Další dva dekrety potvrzují heroické čnosti brazilského řeholníka **Roberta Giovanniho (1903–1994)** z kongregace Nejsvětějších stigmat našeho Pána Ježíše Krista, a španělské řeholnice **Marie Terezy od Ježíšova Srdce (1844–1908)**, občanským jménem Celia Méndez y Delgado, spoluzakladatelky kongregace služebnic Božského Srdce Ježíšova.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html,
29. 10. 2020

Diktatura relativismu (3 - dokončení)

Kardinál Gerhard Müller před časem poznamenal, že nikdo není tak dogmatický a netolerantní jako relativisté, když se někdo jen pokusí zpochybnit zásadovost relativismu.

Stále v mnoha západních zemích znatelnější diktatura relativismu je dokonalou ilustrací oné teze. Čím více frází o svobodě, o „bytí sebou“, o „realizaci sebe sama“, tím víc se zmenšuje svoboda slova a vyjádření lidí opravdově věřících v Krista; opravdově – to znamená uznávajících, že jeho království se neuzavírá ve čtyřech stěnách soukromých domů („privatizace náboženství“), ale má právo působit rovněž na sféru veřejnou.

Zavírání úst skrze diktaturu relativismu se dotýká všech lidí dobré vůle, kteří se řídí pravým svědomím a pravým rozumem stejně jako přirozeným právem, zlo nazývají zlem a pokoušejí se chránit ty nejslabší, jejichž život je pod zdáním „svobodné volby“ smrtelně ohrožen.

„Přestupek zmaření potratu“

V soudním řízení socialistů existuje ve francouzském trestním kodexu od roku 1993 přestupek „pokus o zmaření“ vykonání potratu ženou skrze její odrazování od tohoto činu nebo skrze modlitbu před potratovou klinikou. Takovéto činy jsou ve smyslu tohoto práva trestány zbavením svobody do dvou let i pokutou do 30 tisíc euro.

V následujících letech francouzská levice „milující svobodu“ toto ustanovení ještě zpřísnila. V roce 2001 byla penalizace rozšířena na „vyvolávání nátlaku morálního i psychického“, jehož efektem je, že žena opustí záměr potratit. Následně v roce 2016 levicí ovládnuté francouzské Národní shromáždění přehlasovalo „právo o Rovnosti a Občanství“, které rozšířilo trestní sankce za „úmyslné uvádění žen do omylu, aby byly odvedeny od potratu“, na reklamy i internetové filmy.

Francouzští občané opírající se o tyto právní akty a vyjadřující pokojným způsobem svůj nesouhlas s masovým zabíjením nevinných lidí jsou postihováni různými formami diskriminace. V roce 2013 byl doktor Xavier Dor (84 let) odsouzen pařížským soudem k pokutě 10 tisíc euro za účast na pro-life demonstraci před jednou z potratových klinik. Dor byl ve-

doucím sdružení „SOS Nejmenší“. Jeho vina spočívala v tom, že dával vlněnou dětskou botičku a Zázračnou medailku ženám vydávajícím se na „zárok“ na kliniku... Případ přinesly před soud pro-potratové organizace, které se odvolávají na zmíněné předpisy.

V roce 2016 francouzská Ústavní rada, plnící funkci nejvyššího administrativního tribunálu, definitivně odmítla stížnost tvůrců kolektivní reklamy připravované v roce 2014 na oslavy Světového dne lidí s Downovým syndromem. Reklama představovala rozesmáté děti s touto genetickou chorobou. Materiál vysílaný na různých televizních stanicích byl stažen kvůli protestům potratových organizací. Vlastníci stanic tvrdili, že reklama „narušovala klid svědomí žen, které legálně realizovaly jiné osobní volby“, tzn. zabilly svoje nenarozené děti, u kterých se při prenatalním vyšetřování potvrdila vysoká pravděpodobnost, že se toto genetické onemocnění objeví. To tak jen mimochodem o svobodě slova a liberálními centry široce hlášané péči o „vyloučené osoby“.

Mary Wagnerová nebo „ekologická“ Pipi Dlouhá punčocha?

Nejnámější případ potrestání za „přestupek odvedení od abortce“ se týká Kanaďanky Mary Wagnerové, jejíž přestupek se týká rozdávání bílých a červených růží ženám na potratových klinikách, rozdávání Zázračných medailek a nabízení rozmluvy, kdyby přece chtěly upustit od „zároku“. Do září 2019, když byla poprvé Mary Wagnerová kanadským soudem uznána vinnou, ji čekalo ještě několik rozsudků a řada měsíců za mřížemi.

Na příkladu této odvážné a šlechetné Kanaďanky vidíme zřetelně hypokrizi mediálního mainstreamu. Mohlo by se zdát, že když se jen mluví o nutnosti odvážného vstupování ženy do společenské skutečnosti, musí být příklad Mary Wagnerové přímo modelový pro aktivní ženy, které s odvahou nastavují tvář protivenstvím. Namísto toho je reklamou vynášena Greta Thunbergová ze Švédska – „ekolo-

gická Pipi Dlouhá punčocha“, deklamující z připraveného lístku „banality o klimatických změnách“.

Mary Wagnerová nemá šanci na získání Nobelovy ceny míru, ačkoliv dělá stokrát víc pro zachování pokoje na světě než většina laureátů oné ceny za poslední roky.

Jak říkala před lety sv. Matka Tereza z Kalkaty, když dostávala svoji Nobelovu cenu míru: „Vnímám však, že dnes je největším ohrožením míru potrat, poněvadž to je bezprostřední válka, to je zabít, vražda vykonaná rukama matky. (...) Miliony dětí umírají záměrně z vůle matek. Proto je vlastně potrat největším ničemím míru. Poněvadž jestliže matka může zabít vlastní dítě, čím je pro mne zabít tebe, a pro tebe – zabít mne? Žádná překážka už nám nestojí v cestě. (...) Ale dnes se zabíjejí miliony nenarozených dětí. A my nic neříkáme. Čtete v novinách, kolik lidí zahynulo tu nebo tam, kde co bylo zničeno, ale nikdo nemluví o milionech malých bytostí, počatých ve stejném životě jako vy nebo já, spolu s životem Boha. A nic neříkáme.“

Dnes pod vládami diktatury relativismu už není nejenom možné zlo nazývat zlem, ale ani druhé odvádět od zla. V kultuře, která tak zdůrazňuje „zanedbatelné zhoršení“ (kardinál Robert Sarah) týkající se výkyvů teploty v globálním Oceánu, „znečištění morální“ prvořadého významu jsou buďto promlčena, nebo se pod hrozbou vězení zamykají ústa lidem, kteří před nimi varují.

„Nová ortodoxnost“

Když v roce 2015 americký Nejvyšší soud poměrem pěti hlasů ku čtyřem přijal rozhodnutí o legalizaci tzv. stejnopohlavních manželství na úrovni federální (tj. v celých Spojených státech), čtyři soudci, kteří vyhlásili svá mínění odlišná od onoho prohlášení, ve svých písemných zdůvodněních uvedli, že důsledkem té revoluce v rodinném právu bude reálná perspektiva pronásledování lidí věřících.

Předseda Nejvyššího soudu John Roberts varoval, že zmíněný výrok „vytváří významnou hrozbu pro náboženskou svo-

bodou“, a dodal, že „mnoho dobrých a poctivých lidí je z důvodů své víry proti jednopohlavním manželstvím, a jejich svoboda praktikování svého náboženství je – v rozporu s právem představeným soudní většinou – zřetelně vyjádřena v Konstituci“.

Podobného nebezpečí si všiml soudce Samuel Alito, který ve svém písemném vyjádření vyjadřujícím odpor proti rozhodnutí většiny komise zdůraznil, že prohlášení „bude užíváno se záměrem diskriminace těch Američanů, kteří nedají najevo ochotu podřídit se nové ortodoxii. Ve svém mínění většina [sestavy soudců] porovnává tradiční zákonodárství týkající se manželství s právy odmítajícími rovnoprávnost Afroameričanů a žen. Důsledky plynoucí z té analogie budou užívány těmi, kteří jsou rozhodnutí odstranit každý projev nedostatku souhlasu [s legalizací »jednopohlavních manželství« – pozn. G. K.]“.

Jak zničit poctivé lidi

Citovaní američtí soudci opírali svoje domněnky o fakta, která se objevila již dříve. Represe vůči Američanům stavějícím se proti „nové ortodoxii“ přikazující vidět „manželství“ ve svazku dvou mužů nebo dvou žen („a proč jenom dvou?“ – pohotově připomenul soudce Antoni Scalia, rovněž se stavějící proti většině) začaly už před rokem 2015. Objevovaly se v těch státech, které ještě před rozhodnutím Nejvyššího soudu legalizovaly „manželství gayů“.

Na počátku roku 2014 začaly problémy manželů Melissy a Aarona Kleinových, provozujících cukrárnu ve státě Oregon. Jedna z institucí státní administrativy (Bureau of Labor and Industries), odvolávající se na „ústavodárství rovnosti“ platné v Oregonu od roku 2007 (Oregon Equality Act), tvrdila, že Kleinovi porušili platné právo, když odmítli předcházejícího roku upéct dort na „svatební oslavu“ tzv. jednopohlavního manželství. Dvě lesbičky cukráře udaly a od manželů, kteří jim zakázku odmítli, odvolávajíc se na svou víru, požadovaly finanční odškodnění.

Chybějící dort upečený v té jedné, konkrétní cukrárně (jako by nebyly jiné cukrárny v celém státě o velikosti Polska...) stál „nevěsty“ dokonce 178 symptomů chorob – od „pocitu být mentálně znásilněné“ přes „bolestivé migrény“ a „nový začá-

tek kouření cigaret“, až po „bezvýraznost v práci“. Tolik „morálních ztrát a fyzických poškození“ bylo vypočítáno v předvolání připraveném právníky „mladého páru“...

Administrativní soud v Oregonu jim dal za pravdu a odsoudil majitele cukrárny k drakonické pokutě ve výši 135 000 dolarů, která měla být formou „odškodnění za emocionální utrpení“ vyplacena lesbičkám obviňujícím Kleinovy... Je třeba doplnit, že už v září roku 2013 na vlně internetového hejtu [nenávisti] („neznali záležitosti“ planoucí tolerancí hrozili fyzickým útokem na cukráře nebo jejich nejbližší rodinu), Kleinovi zavřeli svůj podnik, a tak tedy ta značná suma musela být vyplacena z jejich úspor, z peněz, které odkládali na studia svých pěti dětí.

Na počátku roku 2015 – tedy půl roku před výrokiem Nejvyššího soudu o legalizaci „jednopohlavních manželství“ – se musel se svým místem velitele požární stráže rozloučit první černoch na této pozici, Kelvin Cochran – věřící křesťan, jáhen baptistické církve. O dva roky dříve vydal vlastním nákladem knížku s názvem *Kdo vám pověděl, že jste nazi*, ve které připomněl slova odsouzení sodomie obsažená jak ve Starém, tak i v Novém zákoně. Cochran se nevzdal a záležitost předal soudu. V roce 2018 vedení Atlanty souhlasilo s dohodou a s vyplacením propuštěnému veliteli víc než milionu dolarů odškodnění.

Podobně vypadala „vina“ hvězdy australského ragby Israela Folaua, který byl v roce 2019 vyhozen z reprezentace Austrálie a z klubu a přišel o reklamní kontrakty v hodnotě milionů dolarů za to, že na Instagramu – s odvoláním na Písmo svaté – vyzval homosexuály k obrácení a radikální změně životního stylu.

„Nová ortodoxie“ také nad Vislou

Nemůže nás uklidňovat, že podobné události se dějí daleko od nás, v Americe nebo někde u protinožců. Také u nás [čili v Polsku – pozn. překl.] totiž v posledních letech „nová ortodoxie“ ukazuje svoji tvář. Stačí připomenout případ tiskaře z Lodže, který před soudy musel zdůvodňovat svoje právo netisknout pozvánky na slavnosti gayů, nebo zaměstnance Ikey, který se nechtěl podřídit ideologické indoktrinaci a pro obvinění z „homofobie“ byl švédskou korporací propuštěn z práce.

Mnozí se rovněž případy diskriminace ze strany „nové ortodoxie“ stále více ovládající polské vysoké školy. Téměř sériově během několika posledních let bylo znemožňováno vystoupení v přednáškových sálech na vědeckých konferencích či přednáškách zaměřených například na prenatalní život nebo na práva počatých a nenarozených pacientů. Koncem roku 2019 proti prof. Ewě Budzyńskiej ze Slezské univerzity v Katovicích zahájili disciplinární řízení za to, že při svých hodinách vyhlášovala „názory hodnotící světonázory“ a svým studentům připomínala – odvolávajíc se většinou na Ústavu Polské republiky –, že manželství je trvalý svazek ženy a muže...

Akutní potřeba těch, kteří nemají co ztratit“

Je vhodné nakonec uvést slova sira Rogera Scrutona, který zemřel v lednu roku 2020, vynikajícího britského konzervativního myslitele. V posledních letech svého života byl obviňován z „homofobie“ liberálně levicovým mediálním mainstreamem, poněvadž veřejně formuloval svůj odpor proti legalizaci „jednopohlavních manželství“ v roce 2011 na Ostrovech – a to stranou konzervativní! Na sloupcích „Timesů“ v roce 2012 Scruton ostře zaměřil úvahu na to, „jestliže se zeptáme sami sebe, jak se to stalo, že obrana manželství gayů se stala ortodoxií, které se musí podřizovat všichni naši političtí lídři, jistojistě musíme uznat, že zastrasování odehrává v celé té záležitosti jistou roli. Vyjádří jenom sebemenší váhání v té věci, a někdo tě obviní z „homofobie“, zatímco jini zorganizují všechno tak, že dokonce i kdyby se o tobě nic jiného nevědělo, vlastně to [»homofobie« – pozn. G. K.] se stane všeobecně známým. Jenom někdo, kdo nemá nic, co by ztratil, se může odvážit prodiskutování celé záležitosti s veškerou vymáhanou obezřetností. Politici však nepatří do skupiny lidí, kteří nemají co ztratit.“

„Člověk, který nemá nic ke ztracení“, ale zato všechno k získání – jak říká apoštol: „Pro mne je životem samozřejmě Kristus a smrt znamená zisk.“ (Flp 1,21) – copak to není definice mučedníka?

*Z Miłujcie się! 1/2020 přeložila -vv-
(Redakčně upraveno)*

Pius XII. a Židé

„Tisíce dokumentů z archivní složky nazvané »Židé« naprosto vyvracejí domnělé sympatie Pia XII. k nacismu,“ prohlašuje vatikánský archivář Johan Ickx. Dosud nezveřejněné důkazy o úsilí papeže Pacelliho, které vyvinul na záchranu mnoha lidských životů za druhé světové války, shromažďuje Ickxova nová kniha pod titulem „Pius XII. a Židé“ (*Pio XII e gli ebrei*, Rizzoli 2021).

Čtyřsetstránkový svazek je výsledkem dlouhodobých rešerší v archivních materiálech z pontifikátu Pia XII., které byly zpřístupněny v březnu loňského roku. Autor, který řídí historický archiv sekce pro vztahy se státy státního sekretariátu Svatého stolce, za pomoci desítek ještě nepublikovaných dokumentů popisuje klíčovou roli Pia XII. při práci zvláštního úřadu („bureau“), který v letech 1938–44 vyřizoval desítky každodenních žádostí o pomoc ze strany perzekvovaných.

Pro Vatikánský rozhlas historik a archivář Johan Ickx vysvětluje, proč jej při psaní této studie během prvního pandemického roku inspiroval Boccacciův Dekameron.

„Boccaccio se stal mým učitelem, co se týče formálního pojetí knihy. Je třeba brát v úvahu, že náš archiv obsahuje více než 800 tisíc dokumentů, které se týkají druhé světové války. Snažit se je přiblížit na pouhých čtyřech stech stranách byl náročný podnik, ale spolu s autorem Dekameronu jsem pochopil, že jednoduše stačí zvolit téma a zkusit je převyprávět přátelům, v tomto případě mým čtenářům.“

Takzvaná „černá legenda“, tedy ahistorický negativní pohled, viní papeže Pia XII. z nečinnosti během pronásledování Židů. Z vaší knihy ovšem vyplývá, že stál v čele úřadu, který dennodenně vyřizoval mnohé žádosti o pomoc při perzekuci.

„Černá legenda, která se vytvořila kolem Pia XII., se rozvíjí dvěma nebo třemi různými směry. Za prvé tvrdí, že v oněch letech nic nepodnikl a přihlížel tehdejšímu vyvražďování, které si nepřál vidět, a proto je ignoroval. To ovšem není pravda, protože archivní složka nazvaná »Židé«, kterou máme v našem archivu a která je celosvětově unikátní, dokazuje každodenní, ne-

přetržitou péči, kterou papež a jedenáct zaměstnanců z jeho kanceláře věnovali lidem pronásledovaným po celé Evropě, samozřejmě za pomoci nunciů a dalších zahraničních spolupracovníků. Tato archivní řada obsahuje stovky svazků a tisíce dokumentů. Každý svazek vypráví příběh nějaké rodiny či skupiny pronásledovaných, kteří přímo nebo skrze prostředníky žádali o papežovu pomoc. Spočítal jsem celkem 2800 žádostí o pomoc či nějaký zákrok, které se týkají zhruba 4000 Židů. Je překvapivé, že tyto ohrožení lidé v papeži spatřovali skutečný zdroj své záchrany. Obraceli se do Říma o pomoc nejenom z Milána, ale také z Prahy nebo Budapešti, jak vyčteme z materiálu, který jsem do knihy zařadil. Pro Židy tudíž bylo naprosto jasné, že Pius XII. stojí na jejich straně a že spolu se svými lidmi učiní pro jejich záchranu vše, co bude možné.“

Kniha potvrzuje, že se papež Pacelli ve třicátých a čtyřicátých letech zasadil také o záchranu katolíků, které postihla rasová diskriminace.

„Také to je málo známý fakt, který vyplývá z archivů. V roce 1941 se totiž změnila rasové zákony na území Německa a všech obsazených států. Kritériem pronásledování již nebyla náboženská příslušnost, ale genetický princip, tedy pokrevní příbuzenství. Zatýkáni a deportováni byli všichni, kdo měli židovské předky, a to až do třetí generace. Dramatický příklad takového osudu poskytuje dopis jedné katolické ženy z roku 1943, která žádá Pia XII. o pomoc pouhý den po razii v římském ghettu. Ačkoli byla katolička a její děti navštěvovaly koležských bratří na Španělském náměstí, měla židovskou babičku a uvědomila si, že jí hrozí velké nebezpečí.“

Nakolik byl papež informován o krutostech, které se odehrávaly v koncentračních táborech?

„Myslím, že všichni tak trochu tápali ve tmě – Angličané, Američané, Svatý stolec. Nicméně diplomaté, kteří pracovali v terénu, si vyměňovali informace, a to je také zajímavý prvek, který kniha potvrzuje. Když do vatikánských úřadů dorazily první důkazy o masovém vyhlazování, diplomaté ve Státním sekretariátu byli ohromeni, zara-

Papež Pius XII.

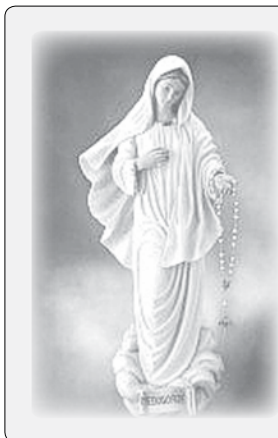
ženi, nedokázali tomu uvěřit. Kupříkladu se zprávami, které docházely z varšavského ghetta, jak ze strany anonymních informátorů, tak vatikánských agentů, nakládali velice opatrně, protože částečně obsahovaly různé výmysly a přehnané údaje. Faktem ale zůstává totální vyhlazení varšavského ghetta, které bylo vykonáno.“

Zmíněný papežský úřad zachovával neutralitu, která mu zaručovala svobodu při získávání informací. Jakým způsobem jednal?

„Podle mého názoru právě snaha o zachování nestrannosti stojí za papežovým rozhodnutím nepublikovat společný dokument, odsuzující pronásledování, jak s Brity a Američany, tak se Sovětským svazem. Nezapomínejme, že Sověti na začátku války ještě nebyli spojenci Anglie a USA. Svatý stolec si nemohl pokazit pověst tím, že se postaví po jejich boku. Vývíjel proto paralelní snahy, aby pomohl lidem na územích okupovaných nacisty. Propaganda po celá desetiletí mluvila o Piu XII. jako o hitlerovském papeži, ale dokumenty v nové knize jej znázorňují spíše jako Roosveltova papeže. Mezi těmito dvěma muži existoval velice osobní vztah, který se projevuje v četných soukromých dopisech. Jejich familiární tón dokonce dráždil kardinála Tardiniho, sekretáře pro mimořádné záležitosti, protože tyto nezvyklé dopisy unikaly pozornosti vatikánské administrativy.“

Jeden z překvapivých dokumentů, které jste otiskl ve studii, je staršího data. Jedná se o list kardinála Gasparriho, datovaný 16. února 1916, kterým odpovídá na žádost vznesenou americkým židovským výborem z New Yorku. Tvrdíte, že tento list podnítl právě budoucí papež Pius XII., Eugenio Pacelli, tehdejší „ministr zahraničních věcí“ ve státním sekretariátu Svatého stolce. Proč je tak důležitý?

„Je důležitý tím, že sami američtí Židé požádali Vatikán o vyjádření Benedikta XV. k rasovému pronásledování, které začalo už za první světové války. Státní sekretář Gasparri odpověděl zmíněným listem a oprávnil newyorský židovský výbor k jeho publikaci. Noviny amerických židovských obcí jej otiskly a s uspokojením označily za »encykliku«. Židé jsou v listu doslova nazýváni »bratry« a prohlašuje se, že jejich práva zasluhují obhajobu jako u každého jiného národa. Takové zřetelné stanovisko tedy Svatý stolec zaujal, když na křesle ministra zahraničí seděl Eugenio Pacelli: Židé jsou bratři, které je nutno ctít jako jakýkoli jiný národ. Myslí, že se jedná o první dokument v dějinách katolické církve a Svatého stolce,

Poselství Královny míru:

„Drahé děti! Vyzývám vás v tomto čase k modlitbě, půstu a odříkání si, abyste byly silnější ve víře. Toto je doba buzení a rození. Jako příroda, která se dává, i vy, dítko, uvažujte, kolik jste přijaly. Buďte radostnými nositeli míru a lásky, aby vám bylo dobře na zemi. Prahňte po nebi, v nebi není smutek ani nenávisť. Proto, dítko, znovu se rozhodněte pro obrácení a ať svatost zavládne ve vašem životě. Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu.“

Medžugorje 25. ledna 2021

který tento princip vyslovuje a - nikoli náhodou - tatáž slova nacházíme později v koncilní deklaraci Nostra Aetate, publikované roku 1965. Jedná se o tytéž zásady, které, podle mého soudu, Pius XII. aplikoval po desetiletí svého pontifikátu, když se ocitl tváří v tvář nacismu a později komunismu.“

Z vaší knihy nicméně vysvítá úzkost válečné doby. Mnohé žádosti o pomoc Vatikán nemohl vyslyšet, protože kvůli zdoluhavé a obtížné komunikaci jednoduše dorazily příliš pozdě...

„Jistě, velice pozdě, a mnohdy nebylo možné nijak jednat, protože chyběly síly v terénu a práci ztěžovaly nacistické špionážní služby. Je tedy nasnadě, že z dokumentů vatikánských úředníků leckdy číší pocity hořkosti a bezmoci, když poté, co pracují čtyřicet hodin denně a snaží se přemístit uprchlíky z jednoho konce světa na druhý, zjišťují, že jejich úsilí bylo marné, protože zasáhli příliš pozdě...“ - uzavírá belgický historik a archivář Johan Ickx rozhovor nad knihou „Pius XII. a Židé“.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html, 28. 1. 2021 (Redakčně upraveno)

Prof. H. Zollner: Nedělejme si iluze, že skandály máme za sebou

V dnešní církvi se v otázce sexuálního zneužívání podniká mnoho věcí. Někteří se však klamně domnívají, že zanedlouho bude po všem a díky novým předpisům si se všim poradíme, varuje německý jezuita Hans Zollner, vatikánský specialista pro prevenci zneužívání. Sám očekává, že církev se bude s tímto problémem potýkat ještě dlouho, protože pouhé zákony z nás světce neudělají.

Profesor Zollner zdůrazňuje, že v církvi musí dojít ke změně mentality. Nadále se totiž nedokážeme přiznávat k chybám. Každé přiznání k vině je vynuceno zvenku, nadále se chrání pachatelé zneužívání i ti, kdo je kryli. Stále je důležitější kariéra a dobrá pověst. Dobrá pravidla vypracovaná v posledních letech nepostačí, je nutné je dodržovat. Katolíci si také musejí uvědomit, že zajištění bezpečnosti nezletilých je povinností všech a nejen duchovních nebo církevních zaměstnanců.

Člen Papežské komise pro ochranu nezletilých zároveň zdůrazňuje, že se nepotvrdil žádný vztah mezi zneužíváním a celibátem. Ukazují to všechna vědecká bádání, včetně těch, která nebyla iniciována církví. Tvrzení, že zneužívání v rámci církve vyřeší zrušení celibátu, tedy nemá žádnou oporu. Vědecké výzkumy nicméně říkají, že v posledních 70 letech se 4–5 procent diecézních kněží a 3–4 procenta řeholních kněží a bratří dopustilo zneužívání nezletilých. Odhaduje se, že jde o stejné procento, jako v takových profesních kategoriích, jakými jsou sportovní trenéři, učitelé, psychologové nebo lékaři. V těchto kategoriích nicméně nejsou k dispozici podrobné údaje. Pouze katolíci kněží jsou skupinou, která byla důkladně podrobena bádání v různých zemích světa a lze o nich tedy mluvit při zachování vědecké rigoróznosti.

Profesor Zollner zároveň varuje, že v případě zneužívání v církvi se často chybně užívá pojem pedofilie. Podle údajů zpracovaných v roce 2010 dnešním maltským arcibiskupem Charlesem Sciclunou, který se problémem zabýval v rámci Kongregace pro nauku víry, pouhých 10 % obětí zneužívání duchovními byly děti. V 90 % případů nejde o pedofilii, nýbrž o efebofilii, tedy o kontakty s dospívajícími nezletilými staršími 15 let. V této kategorii představují 70–80 % chlapci. Stejně údaje potvrzují také další bádání. Téměř vždycky jsou oběťmi dospívající mužského pohlaví, dodává profesor Zollner, ředitel Centra pro ochranu dítěte na Papežské gregoriánské univerzitě (pro švýcarskou katolickou agenturu *kath.ch*).

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html, 26. 1. 2021 (Redakčně upraveno)

Pondělí 15. 2. 2021

6:05 Pro vita mundi: Jan Rychlý, SDB **6:40** Přehrada Kružberk 1957–2017: videodokument o rekonstrukci vodního díla **7:00** Buon giorno s Františkem **7:45** Kmochův Kolín 2019: Dechová hudba Mistřiňanka – 1. část **8:15** Dokonalá radost **8:45** V pohorách po horách (48. díl): Minčol – Martinské hole **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Moudrost mni- chů: Recept na muže **9:30** Outdoor Films s Janem Saskou a Terezou Mláčkovou (81. díl): Pěšky z Českých Budějovic do Benátek **11:05** Bulharsko: Kořeny Romů **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Sám o sobě: Myšlenky otce kardinála Tomáše Špidlíka **13:25** Příběhy odvahy a víry: Akademik Boris Rauschenbach (13. díl): Žiji na sklonku století **14:00** Za obzorem [L] **14:35** Noční univerzita: P. Daniel Ange – Co je v troskách, bude vy- stavěno **15:50** V souvislostech **16:10** Jak potkávat svět (8. díl): Se Štěpánem Rakem a jeho synem Janem- Matějem **17:45** V pohorách po horách (8. díl): Sokolie **18:00** Živě s Noe [P] **18:10** Sedmihlásky (124. díl): Ej, pase dívča husy, Haj husičky od vodičky **18:15** Divadélko Bubáček (4. díl): Jak Kašpárek napálil babu Čaraburdu **18:30** Můj chrám: JUDr. Daniela Drtinová, moderátorka a novinářka **18:45** Přejeme si... **19:00** Giacomo Puccini: Tosca, Ostrava, Divadlo A. Dvořáka [L] **21:35** ARTBITR – Kulturní magazín (105. díl) [P] **21:45** Rok 2020 s pa- pežem Františkem [P] **22:40** Kulatý stůl: Dobrá literatura pro děti **0:15** Mezi pražci (94. díl): Únor 2021 **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 16. 2. 2021

6:05 Pro vita mundi: Marie Kučerová, FMA **6:45** Má vlast: Sv. Kopeček u Olomouce **7:25** Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži **7:35** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (158. díl): Česká lidová píseň **9:00** V souvislostech **9:25** Likvidace lepry **9:35** Noční univerzita: Jana Jochová Trlicová – Co dnes ohrožuje ro- dinu? **10:25** Cvrlikání (24. díl): Stránici **11:30** Mexiko – země indiánů **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední mod- litba [L] **12:05** Missio magazín: Únor 2021 **12:30** Ateliér užité modlitby **13:35** Zachraňme kostely: Kostel svatého Víta v Zahrádce **14:00** Gramofon (2. díl) aneb Hledáme písničku pro všední den **15:05** Na pořadu rodina (3. díl): Dítě školou povinné **16:10** Mariánské korunovace v dě- jinách **16:35** Hermie a přátelé: Ztracený komáří poklad **17:10** Cirkus Noeland (6. díl): Roberto, Kekulín a dobré skutky **17:40** Divadélko Bubáček (5. díl): Kašpárkův smích **17:50** Sedmihlásky (124. díl): Ej, pase dívča husy, Haj hu- sičky od vodičky **18:00** Mše svatá z kaple Telepace [L] **18:45** Proměny Oščadnice **19:30** Zpravodajské Noeviny: 16. 2. 2021 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Výpravy do di- vočiny: Na motýlích křídlech [L] **21:10** Můj chrám: Novinář Mikuláš Kroupa, ředitel Post Bellum, kostel Nejsvětějšího Salvatora, Praha **21:30** První křesťané: Pronásledování a obrana křesťanství **22:05** Česká hudba na zámcích Moravy a Slezska: Ostrava – Vítkovice **23:10** Terra Santa News: 10. 2. 2021 **23:35** Letem jazzem: Na lehkou notu, aneb život jazzmana **0:45** Hovory z Rekovic: Iva Bittová **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 17. 2. 2021

6:05 Pro vita mundi: Jan Tomiček **6:45** Zpravodajské Noeviny: 16. 2. 2021 **7:05** Noční univerzita: P. Daniel Ange – Co je v troskách, bude vystavěno **8:20** Jánošíkove dni v Terchovej 2019 **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Generální audience papeže Františka [L] **10:15** Katedrála **10:35** Milosrdní bratři v Čechách a na Moravě **11:15** Hrát si dovoleno **11:35** Živě s Noe **11:45** Přejeme si... [P]

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.

■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

12:00 Polední modlitba [L] **12:10** Dáváme lidem naději: Charita Valašské Meziříčí a její činnost **12:50** Vitajte, priatelja, na Myjave: MFF Myjava 2018 **14:00** Za ob- zorem [L] **14:35** Poutníci času (6. díl): S Miroslavem Hamplem **14:55** Rok 2020 s papežem Františkem **15:50** Můj chrám: Kostel svatého Jana Nepomuckého ve Štěchovicích a Monika Klimentová **16:05** Zpravodajské Noeviny: 16. 2. 2021 **16:30** Mše svatá z Popelčiny středy: Vatikán [L] **17:45** V pohorách po horách (19. díl): Klák – Lučanská Malá Fatra **18:00** Živě s Noe [P] **18:15** Pražská Loreta **18:40** Divadélko Bubáček (7. díl): Jak Mojmir ke štěstí přišel **18:55** Sedmihlásky (124. díl): Ej, pase dívča husy, Haj husičky od vodičky **19:00** Etiopie: Jděte a získá- vejte učedníky [P] **19:30** Terra Santa News: 17. 2. 2021 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Nebojte se... [L] **21:05** Adorace [L] **22:10** Za obzorem **22:45** Noční univerzita: Jaroslav Zelenka – Hormeze: Nový pohled na stárnutí, rakovinu a chemii [P] **23:40** Generální audience papeže Františka **0:05** Příběhy odvahy a víry: Akademik Boris Rauschenbach (13. díl): Žiji na sklonku století **0:35** S NOACHem po Izraeli **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 18. 2. 2021

6:05 Pro vita mundi: Lucie Pracná **6:45** Víra do kapsy: Proč a jak rozlišovat? **7:00** Terra Santa News: 17. 2. 2021 **7:20** Výpravy do divočiny: Na motýlích kříd- lech **8:25** První křesťané: Pronásledování a obrana křesťanství **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Missio magazín: Únor 2021 **9:35** Kulatý stůl: Kniha knih v 21. století **11:10** Dobrá firma **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Slavnostní koncert k 60. výročí Lidové konzervatoře Ostrava **12:45** Svatá Kateřina Labouré: Tichý posel Lásky **13:35** Generální audience papeže Františka **14:00** Za obzorem [L] **14:30** Zpravodajské Noeviny: 16. 2. 2021 **14:55** Věrní Kristu **15:55** Večeře u Slováků: 1. neděle postní [P] **16:20** Jak potkávat svět (10. díl): S Alfrédem Strejčkem **17:45** Živě s Noe **18:00** Mše svatá z kaple Telepace [L] **18:45** Sedmihlásky (124. díl): Ej, pase dívča husy, Haj husičky od vodičky **18:50** Divadélko Bubáček (8. díl): Psi princezna **19:10** Ovečky v karanténě: 1. neděle postní [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny: 18. 2. 2021 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Cvrlikání (82. díl): Robert Křesťan & Druhá tráva [L] **21:40** Za obzorem **22:15** Pod lampou [P] **0:20** Vladyka **0:40** Zpravodajské Noeviny: 18. 2. 2021 **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 19. 2. 2021

6:05 Pro vita mundi: Don Václav Klement, SDB **6:50** Zpravodajské Noeviny: 18. 2. 2021 **7:10** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (147. díl): Milokraj Marty Töpferové **8:25** Meditační kaple sv. Jana Pavla II. v Ústí nad Orlicí **8:35** Můj chrám: JUDr. Daniela Drtinová, moderátorka a novinářka **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Pěšák

Boží **10:00** ARTBITR – Kulturní magazín (105. díl) **10:10** Rok 2020 s papežem Františkem **11:05** Ukrajina – Nádherné svědectví sester z Ukrajiny **11:35** Živě s Noe [L] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Danças Ocultas & Dom la Nena **13:25** Na úsvitu společných dějin **14:00** Za obzorem [L] **14:35** Bačkorám navzdory: Alice v říši divů **14:50** Nebojte se... **16:00** Zpravodajské Noeviny: 18. 2. 2021 **16:25** Naše milosrdná Paní, Matka kubáns- kého lidu **16:55** Výpravy do divočiny: Na motýlích kříd- lech **18:00** Živě s Noe [P] **18:15** Sedmihlásky (124. díl): Ej, pase dívča husy, Haj husičky od vodičky **18:20** Divadélko Bubáček (8. díl): Psi princezna **18:40** Z kraje pod Buchlovem: Pohádky a pověsti **19:45** Přejeme si... **20:05** Kulatý stůl: Víra v Česku na vyměření? **21:40** Za obzorem **22:15** Harfa Noemova **22:45** Zachraňme kostely (5. díl): Poutní kostel Navštívení Panny Marie ve Kscích u Žlutici **23:10** Na pomezí ticha a tmy **0:00** Výpravy do divočiny: Želvy v ohrožení **1:00** Noční repríza doped- ních pořadů.

Sobota 20. 2. 2021

6:05 Pro vita mundi: P. Stanislav Krátký, probošt mikulov- ský **6:45** Poutníci času (6. díl): S Miroslavem Hamplem **7:00** Na pořadu rodina (1. díl): Máme velkou rodinu **8:05** Chlapi na hoře **8:30** Cirkus Noeland (6. díl): Roberto, Kekulín a dobré skutky **8:55** Sedmihlásky (124. díl): Ej, pase dívča husy, Haj husičky od vodičky **9:00** Hermie a přátelé: Ztracený komáří poklad **9:35** Ovečky v ka- ranténě: 1. neděle postní **10:00** GOODwillBOY V. (6. díl) **10:50** V posteli POD NEBESY V. (8. díl) **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Pod lampou **14:10** Zpravodajské Noeviny: 18. 2. 2021 **14:30** Cvrlikání (82. díl): Robert Křesťan & Druhá tráva **16:05** Výpravy do divočiny: Na motýlích křídlech **17:10** O létajícím fa- ráři **17:20** San Salvador na Folkových prázdninách **18:00** Mše svatá z kaple Telepace [L] **18:40** Příběhy odvahy a víry: Otec Alexander Meň (14. díl): Na cestě za Kristem **19:10** Práce jako na kostele **19:30** V sou- vislostech [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Poletuchy [P] **20:50** Zlaté opojení **22:20** Lucy Grimbale (UK) – koncert: Festival UNITED – Vsetín 2019 [P] **23:20** Za obzorem **23:55** Adopce srdce **0:30** Za obzorem **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 21. 2. 2021

6:05 Pro vita mundi: ThDr. Pavel Černý, Th.D. **6:45** Řeckokatolický magazín **7:05** Jak si mě našel Antonín z Padovy **7:45** Večeře u Slováků: 1. neděle postní **8:10** Bačkorám navzdory: Alice v říši divů **8:25** Cvrlikání (82. díl): Robert Křesťan & Druhá tráva **10:00** Mše svatá z kaple Telepace [L] **11:00** Na křídlech andělů **11:25** Poutníci času (2. díl): S Petrem Neužilím **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **13:25** Muzikanti, hrajte: Túfaranka [P] **14:30** Poletuchy **15:20** Zlaté opojení **16:50** Mezi světlem a tmou **17:15** První křesťané: Nebezpečí herezi **17:45** ARTBITR – Kulturní magazín (105. díl) **18:00** Sedmihlásky (123. díl): Plače kočka celý den **18:05** Cirkus Noeland (7. díl): Roberto, Kekulín a tuleň **18:30** Hermie a přátelé: Flo show, která způsobila rozruch **19:05** Ovečky v karanténě: 1. neděle postní **19:25** Missio magazín: Únor 2021 **19:50** Přejeme si... **20:05** Život nikdy nekončí **21:40** Klasika folklorně: Rožnov pod Radhoštěm **23:10** Výpravy do divočiny: Na motý- lích křídlech **0:15** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:30** Za obzorem **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 15. 2. o 22:30 hod.:

Moja misia – magazín (Mary's Meals)

Viac ako 60 miliónov detí vo svete hladuje a nechodí do školy. Host' Viktor Porubský v relácii Moja misia magazín priblíži, ako medzinárodné charitatívne hnutie Mary's Meals bojuje proti hladu a zavedením školského stravovania tam, kde chudoba a hlad bránia deťom v prístupe k vzdelaniu. Moderuje Marek Vaňuš SVD.

Utorok 16. 2. o 20:45 hod.: vKontexte (Juraj Vittek: Kresťanský fundamentalizmus a radikalizmus)

Otcovia biskupi v adventnom pastierskom liste v decembri 2018 vystríhali pred nebezpečenstvom radikalizácie. Vyzvali a prosili, aby sme sa rozhodli "upevňovať zväzky lásky a pokoja", aby sme neprispievali "k rozbrojom, zvadám a hádkam".

Streda 17. 2. o 14:35 hod.: Litánie k sv. Jozefovi

Záznam modlitby z katedrály sv. Martina v Spišskej Kapitule.

Štvrtok 18. 2. o 17:00 hod.: Obrazy krížovej cesty

Zamyslenia nad zastaveniami krížovej cesty.

Piatok 19. 2. o 20:30 hod.:

Dôkaz viery: Svätá Rita (film)

V malej dedinke v horách chladnokrvne zbili a dobadali nemeckého turistu. Ale láska jeho priateľky, odvaha horlivého kňaza a príhovor svätej Rity z Cascie mu pomôžu zázračne sa vrátiť do života...

Sobota 20. 2. o 20:30 hod.:

Pavol VI. – Pápež v búrlivých časoch 1/2 (film)

Fašistický režim, 2. svetová vojna, Druhý vatikánsky koncil, protesty a teroristické útoky v 60-tych a 70-tych rokoch – jedno z najbúrlivejších období v dejinách Cirkvi. Na jej čele však stojí silná osobnosť – pápež Pavol VI. Prvý pápež, ktorý navštevuje veriacich na piatich kontinentoch a otvára medzináboženský dialóg návštevou Jeruzalema.

Nedeľa 21. 2. o 21:15 hod.:

Medzi nebom a zemou (Dorota Sadovská)

Umelkyňa Dorota Sadovská v ďalšej časti relácie Medzi nebom a zemou predstaví svoju tvorbu, ale podelí sa aj o to, ako umenie vnímať. Moderuje Marián Gavenda.

Liturgická čtení

Nedeľa 14. 2. – 6. nedeľa

v mezidobí

1. čt.: Lv 13,1–2.45–46

Ž 32(31),1–2.5.11

Odp.: 7 (*Tys mé útočisko, zahrneš mě radostí ze záchrany.*)

2. čt.: 1 Kor 10,31–11,1

Ev.: Mk 1,40–45

Pondělí 15. 2. – ferie

(v pražské arcidiecézi: nez. pam. bl. Bedřicha Bachsteina a druhů)

1. čt.: Gn 4,1–15.25

Ž 50(49),1+8.16bc–17.20–21

Odp.: 14a (*Přinášej Bohu obět' chvály.*)

Ev.: Mk 8,11–13

Úterý 16. 2. – ferie

1. čt.: Gn 6,5–8; 7,1–5.10

Ž 29(28),1a+2.3ac–4.3b+9b–10

Odp.: 11b (*Hospodin dá požehnání a pokoj svému lidu.*)

Ev.: Mk 8,14–21

Středa 17. 2. – Popeleční středa

1. čt.: JI 2,12–18

Ž 51(50),3–4.5–6a.12–13.14+17

Odp.: srov. 3a (*Smiluj se, Pane, neboť jsme zhřešili.*)

2. čt.: 2 Kor 5,20–6,2

Ev.: Mt 6,1–6.16–18

Čtvrtek 18. 2. – ferie

1. čt.: Dt 30,15–20

Ž 1,1–2.3.4+6

Odp.: Ž 40(39),5a (*Blaze tomu, kdo svou naději vložil v Hospodina.*)

Ev.: Lk 9,22–25

Pátek 19. 2. – ferie

1. čt.: Iz 58,1–9a

Ž 51(50),3–4.5–6a.18–19

Odp.: 19b (*Zkroušeným a pokorným srdcem, Bože, nepohrdneš.*)

Ev.: Mt 9,14–15

Sobota 20. 2. – ferie

1. čt.: Iz 58,9b–14

Ž 86(85),1–2.3–4.5–6

Odp.: 11a (*Pouč mě o své cestě, Hospodine, abych krácel v tvé pravdě.*)

Ev.: Lk 5,27–32

BREVIÁŘ PRO LAIKY

13. – 20. ÚNORA 2021

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 14. 2.		PO 15. 2.		ÚT 16. 2.		ST 17. 2.		ČT 18. 2.		PÁ 19. 2.		SO 20. 2.	
Antifona	919	1029	934	1045	949	1061	270	299	270	299	270	299	270	299
Žalm	784	883	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	920	1029	935	1045	949	1062	271	300	272	301	271	300	272	301
Antifony	920	1030	935	1046	950	1062	1107	1232	1198	1330	1214	1347	1229	1364
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	1108	1232	1199	1331	1214	1347	1229	1364
Krátké čtení a zpěv	923	1033	938	1049	953	1066	274	304	277	308	281	311	284	315
Antifona k Zach. kantiku	693	783	939	1050	953	1066	274	304	278	308	281	312	284	316
Prosby	924	1034	939	1050	953	1066	274	304	278	308	281	312	284	316
Závěrečná modlitba	693	783	939	1050	954	1067	275	305	278	309	282	312	285	316
Modlitba během dne:														
Hymnus	925	1035	940	1051	954	1067	273	302	273	302	273	302	273	302
Antifony	925	1036	940	1051	955	1068	273	303	273	303	273	303	273	303
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370
Krátké čtení	927	1038	943	1054	957	1070	275	305	279	309	282	313	285	316
Závěrečná modlitba	693	783	943	1054	957	1071	275	305	278	309	282	312	285	316
Nešpory:														
SO 13. 2.														
Hymnus	915	1024	929	1039	944	1056	959	1072	268	298	269	299	268	298
Antifony	916	1025	929	1040	945	1057	960	1073	1193	1324	1208	1341	1224	1358
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	960	1073	1193	1324	1209	1341	1224	1359
Kr. čtení a zpěv	918	1027	933	1043	947	1060	962	1076	276	306	280	310	283	314
Ant. ke kant. P. M.	693	782	694	783	948	1060	962	1076	276	307	280	310	283	314
Prosby	918	1028	933	1044	948	1060	963	1076	277	307	280	310	283	314
Záv. modlitba	693	783	693	783	948	1061	963	1077	275	305	278	309	282	312
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

VÝCHOVA A KATECHETIKA

ENCYKLOPEDIE DOBRÝCH SKUTKŮ
Text a ilustrace Kristýna Plíhalová

Kniha je vhodná pro nejmenší k prohlížení i pro začínající čtenáře a pro všechny děti, které láká být dobroději. Jako rodiče máme povinnost svým dětem vytříbit povědomí o tom, co je dobré a co špatné. Učíme je překonat se. To člověk někdy musí, překročit svoje pocity a potřeby a udělat dobrý skutek. Dobrým skutkům nás nejlépe učí osobní příklad, ale co kdyby na to existovala obrázková příručka? A tak vznikla *Encyklopedie dobrých skutků*, abecední seznam několika způsobů, jak překročit vlastní touhy a potřeby a udělat něco dobrého pro své okolí.

Cesta • Váz., 197x255 mm, 40 stran, 228 Kč

DOBBLE DOCEBO • SPOLEČENSKÁ HRA
Připravil P. Sylwester Marcula • Kresby Adam Konstanciak • Překlad pravidel Kongregace sester karmelitánek, „Institut Naší Paní z Karmelu“, Štípa

Dobble je společenská hra, která se hodí pro jakoukoliv přítelovost. Hlavní roli na cestě k vítězství hraje vynikající postřeh. *Dobble* obsahuje pět herních modů, jejichž základem je vždy najít stejný obrázek na dvou kartách. *Docebo* je verze hry upravená tak, aby hráči kromě postřehu procvičovali také znalosti liturgických předmětů. Nyní vyšla v české verzi.

Hrací kartičky v plechové krabičce • 349 Kč

PRO MANŽELE

MANŽELSKÉ ŠACHY LÁSKY

Oživte svůj manželský vztah a obohaťte o nové impulsy díky magnetické šachovnici lásky. Každý týden splňte jednu milou pozornost, o kterou si řekne váš

muž/vaše žena posunutím figurky krále/královny na příslušné šachovnicové políčko.

Irena Smékalová • *Magnetická tabulka + 2 magnetické figurky*, 200x200 mm • 260 Kč

ŽIVOTNÍ SVĚDECTVÍ

I ZVÍŘE MĚLO VÍCE ÚTRPNOSTI NEŽ ČLOVĚK • PAMĚTI PATERA FRANTIŠKA ŠTVERÁKA, VĚZNĚ NACISTICKÉHO A KOMUNISTICKÉHO REŽIMU

Stanislava Vodičková (ed.) • Recenzenti doc. Mgr. Jaroslav Šebek, Ph.D., a Mgr. Tomáš Bursík • Odpovědná redaktorka Jitka Šmídová • Redakční spolupráce Patrik Virkner

Paměti P. Františka Štveráka ličí osud kněze bojujícího s totalitní mocí a jsou svědectvím o utrpení i odvaze mnoha nevinných lidí. Za německé okupace Československa se zapojil do domácího odboje, na jaře roku 1940 byl zatčen, brutálně vyslýchán a nakonec poslán do koncentračního tábora Dachau, Sachsenhausenu a opět Dachau. Po osvobození byl v roce 1945 povolán do Dachau jako svědek obžaloby k soudnímu procesu s nacistickými válečnými zločinci. Po únoru 1948 se postavil proti omezování práv katolické církve v Československu. V červnu 1949 byl zatčen StB a odsouzen na 20 měsíců do vězení. Po propuštění odmítl nabídku významného místa v církevní správě výměnou za spolupráci s komunistickou mocí. Následovala internace v klášteře Želiv a poté v přeskolovacím středisku Hrádek. Nakonec byl v roce 1954 propuštěn ze zdravotních důvodů a o dva roky později, ve věku 47 let, na následky dlouhodobého věznění zemřel.

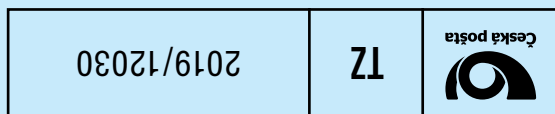
Ústav pro studium totalitních režimů

a Centrum pro studium demokracie a kultury, o. p. s. (CDK)

Dotisk prvního vydání

Váz., 167x245 mm, křídový papír, 416 stran, 398 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.